

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

DIOGENIS LAERTII

ΒΙΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΜΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
ΕΥΔΟΚΙΜΗΣΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΕΚΑ
ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

VITÆ ET PLACITA CLARORUM PHILOSO-
PHORUM DECEM LIBRIS COMPREHENSA.
LIBER QUARTUS.

ΚΕΦ. Α'.

CAP. I.

ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΣ.

SPEUSIPPUS.

1. Τὰ μὲν περὶ Πλάτωνος τοσαῦτα ἦν ἐς τὸ δυνατόν 1
ἡμῖν συναγαγεῖν, φιλοπόνους διειλήσασιν τὰ λεγόμενα περὶ
τάνδρος. Διεδέξατο δ' αὐτὸν Σπεύσιππος Εὐρυμέδοντος 2
Ἀθηναῖος, τῶν μὲν δῆμων Μυρρινούσιος, υἱὸς δὲ τῆς
ἀδελφῆς αὐτοῦ Ποτώνης. Καὶ ἐσχολάρχησεν ἐτη ὀκτώ, 3
ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς ὀγδόης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος.
Χαρίτων τ' ἀγάλας ἀνέστηκεν ἐν τῷ μουσεῖῳ τῷ ὑπὸ
Πλάτωνος ἐν Ἀκαδημίᾳ ἰδρυθέντι. καὶ ἔμεινε μὲν ἐπὶ 4
τῶν αὐτῶν Πλάτωνι δογμάτων· οὐ μὴν τό γ' ἦθος διέ-
μεινε τοιοῦτος· καὶ γὰρ ὀργίλος καὶ ἡδονῶν ἤττων ἦν. φασὶ
γούν αὐτὸν ὑπὸ θυμοῦ τὸ κυνίδιον εἰς τὸ φρέαρ βῆσαι
καὶ ὑφ' ἡδονῆς ἐλθεῖν εἰς Μακεδονίαν ἐπὶ τὸν Κασάνδρου
γάμον. (2) ἐλέγοντο δὲ αὐτοῦ καὶ αἱ Πλάτωνος ἀκούειν 5
μαθητήρια, Λασθένεια τε ἡ Μαντινικὴ καὶ Ἀξιοθέα ἡ
Φιλισία. ὅτε καὶ Διονύσιος πρὸς αὐτὸν γράφων τω-
θαστικῶς φησιν· « καὶ ἐκ τῆς Ἀρκαδικῆς σου μαθητρίας
ἔστι καταμαθεῖν τὴν σοφίαν, καὶ Πλάτων μὲν ἀτελεῖς
φόρον τοὺς παρ' αὐτὸν φοιτῶντας ἐποίει· σὺ δὲ δασμο-
λογεῖς καὶ παρ' ἐκόντων καὶ ἀκόντων λαμβάνεις. » Οὗ-6
τος πρῶτος, καθά φησι Διόδωρος ἐν ἀπρημημονευμάτων
πρώτῳ, ἐν τοῖς μαθήμασιν ἐθεάσατο τὸ κοινὸν καὶ συν-
ωκέϊσε καθόσον ἦν δυνατόν ἀλλήλοις· καὶ πρῶτος παρὰ
Ἰσοκράτους τὰ καλούμενα ἀπορρήγχα ἐξήνεγκεν, ὥς φησι
Καινεύς. (3) καὶ πρῶτος εὗρεν ὅ τὰ φορμὰ τῶν φρυγί- 7
ων εὐόχα ποιοῦσιν. Ἡδὲ δὲ ὑπὸ παραλύσεως καὶ τὸ
σῶμα διέφθαρτο, καὶ πρὸς Ξενοκράτην διεπέμπετο πα-
ρακαλῶν αὐτὸν ἐλθεῖν καὶ τὴν σχολὴν διαδέξασθαι.
Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐπ' ἀμαξίου φερόμενον εἰς τὴν Ἀκαδη- 8
μίαν συναντῆσαι Διογένην καὶ Χαῖρε εἰπεῖν· τὸν δὲ φά-
ναι, « ἀλλὰ μὴ σὺ γε, ὅστις ὑπομένεις ζῆν τοιοῦτος 9
ὢν. » Καὶ τέλος ὑπὸ ἀθυμίας ἐκὼν τὸν βίον μετήλλαξε
γῆραιός ὢν. καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτόν·

Ἄλλ' εἰ μὴ Σπεύσιππον ἐμάνθανον ὧδε θανεῖσθαι,
οὐκ ἂν ἐπεισέ με τις τότε λέξαι·

ὥς ἦν οὐχὶ Πλάτωνι πρὸς αἵματος· οὐ γὰρ ἀθυμῶν
κάθ' ἄνδρα διὰ τι σφόδρα μικρόν.

(4) Πλούταρχος δέ φησιν ἐν τῷ Λυσάνδρου βίῳ καὶ Σύλλα
φθειρῶν ἐκχέσαι αὐτόν. ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα διακεχ-
μένος, ὥς φησι Τιμόθεος ἐν τῷ περὶ βίων. Οὗτος, 10
φησὶ, πρὸς τὸν ἐρῶντα πλούσιον ἀμόρφου, ἔφη, « τί

1. De Platone diximus quæ valuius colligere, studiose
evolventes quicquid de eo vivo proditur. Successit autem
ei Speusippus, Eurymedontis filius, Atheniensis, pago
Myrrhinusius, Potones Platonis sororis filius. Octo autem
annos scholæ Platonice præfuit, a centesima octava Olym-
piade initium sumens. Gratiarum signa in schola collocavit,
quæ fuit a Platone in Academia exstructa. Perstitit autem
intra Platonis decreta, etsi morum gravitate non illi man-
sit similis: namque et iracundus erat et voluptatibus de-
ditus. Nempe aiunt illum præ ira catulum in puteum jecisse,
voluptateque delinitum in Macedoniam ad Casandri
nuptias profectum esse. (2) Feruntur et Platonis discipulæ
Lasthenia Mantinea et Axiothea Pbliasia ipsum quoque au-
divisse. Quo etiam tempore Dionysius ita ad illum mordaci-
ter scribens ait: *Et ex Arcade discipula, qualis sit tua
philosophia discere possumus. Et Plato quidem audito-
res suos immunes a mercedibus præstabat, tu vero tri-
buta exigis et a volentibus et nolentibus accipis.* Primus
hic, ut ait Diodorus in primo Commentariorum, perspexit
commune esse disciplinarum vinculum, easque quantum fieri
poterat sibi invicem junxit atque conciliavit. Primus item
quæ ab Isocrate dicebantur arcana edidit, ut Cæneus refert:
(3) ac primus quo pacto ex gracilioribus lignis capacia et in
ventrem tumentia vascula fierent invenit. Quum vero jam
paralysi corpus illi omne obtorpuisset, misit qui Xenocratem
ad se venire et scholæ successionem accipere invitarent.
Aiunt illum quum lectica ferretur in Academiam, ob-
vium habuisse Diogenem, et quum illi Salve dixisset, hoc
ab eo responsum accepisse: At tu nequaquam salve, qui
ejusmodi quum sis, vivere sustines. Denique vero mærore
impulsus, quum jam senio confectus esset, mortem sibi
sponte concevit. De eo hoc nostrum est epigramma:

Quod nisi Speusippum didicissem sic obiturum,
auctor erat mihi dicere nemo,
hunc ementiri se natum stirpe Platonis:
nam nihili dolor haud jugulasset.

(4) Porro Plutarchus in Vita Lysandri et Sullæ pediculis ef-
fervescentibus illum interiisse ait. Erat autem corpore dif-
fluens, quod testatur Timotheus in libro de Vitis. Hic, inquit,
diviti deformem mulierem amanti, Quid tibi, ait, istac

δὲ σοι δεῖ τούτου; ἐγὼ γάρ σοι δέκα τάλαντων εὐμορ-
 φότεραν εὐρήσω. » Καταλείπει δὲ πάμπλειστα ὑπο-
 μνήματα καὶ διαλόγους πλείονας, ἐν οἷς καὶ Ἀριστιππον
 τὸν Κυρηναῖον, περὶ πλούτου α', περὶ ἡδονῆς α', περὶ δι-
 5 κασιότητος α', περὶ φιλοσοφίας α', περὶ φιλίας α', περὶ θεῶν
 α', Φιλόσοφος α', πρὸς Κέφαλον α', Κέφαλος α', Κλεινό-
 μαχος ἢ Λυσίας α', Πολίτης α', περὶ ψυχῆς α', πρὸς
 Γρύλλον α', (5) Ἀριστιππος α', τεχνῶν ἐλεγχος α', ὑπο-
 μνηματικοὶ διάλογοι, Τεχνικὸν α', διάλογοι τῶν περὶ τὴν
 10 πραγματείαν ὁμοίων α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η' θ' ι', διαίρεσεις
 καὶ πρὸς τὰ ὅμοια ὑποθέσεις, περὶ γενῶν καὶ εἰδῶν πα-
 ραδειγμάτων, πρὸς τὸν Ἀμάρτυρον, Πλάτωνος ἐγκώμιον,
 ἐπιστολαὶ πρὸς Δίωνα, Διονύσιον, Φίλιππον, περὶ νομο-
 θεσίας, Μαθηματικός, Μανδρόβολος, Λυσίας, Ὅροι,
 15 Τάξεις ὑπομνημάτων· στίχοι τρεῖς καὶ τετρακισμύριοι
 τεσσαρακῆσιοι ἐβδομήκοντα πέντε. πρὸς τοῦτον γράφει
 καὶ Σιμωνίδης τὰς ἱστορίας, ἐν αἷς κατέταξε τὰς πράξεις
 Δίωνος τε καὶ Βίωνος. φησὶ δὲ καὶ Φαβιῶντος ἐν
 δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων ὡς Ἀριστοτέλης αὐτοῦ τὰ
 20 βιβλία τριῶν τάλαντων ὠνήσατο. Γέγονε Σπευσίππος
 καὶ ἕτερος, ἱατρὸς Ἡροφίλειος Ἀλεξάνδρεως.

opus est? ego tibi decem talentis formosiorē inveniā.
 I Reliquit autem permulta cōmmentaria et dialogos complures,
 inter quos et Aristippus Cyrenaeus est; de divitiis unum,
 de voluptate unum, de justitia unum, de philosophia unum,
 de amicitia unum, de diis unum, Philosophus unum, ad
 Cephalum unum, Cephalus unum, Clinomachus sive Lysias
 unum, Civis unum, de anima unum, ad Gryllum unum,
 (5) Aristippus unum, Reprehensio artium unum, Com-
 mentariorum dialogos, Artificiosum unum, Dialogos earum
 rerum quae parem habent tractationem decem, Divi-
 siones et argumenta ad similia, de generibus et speciebus
 exemplorum, ad Amartyrum, Laudationem Platonis,
 Epistolas ad Dionem, Dionysium et Philippum; de legum
 sanctione, Mathematicus, Mandrobolus, Lysias, Definitio-
 nes, Commentariorum ordines: versus quadragies et ter-
 mille quadringenti septuaginta quinque. Ad hunc Simoni-
 des scribit historias, in quibus Dionis ac Bionis gesta compre-
 hendit. Ejus libros Aristotelem tribus talentis emisse Favo-
 2 rinus in secundo Commentariorum auctor est. Fuit et alter
 Speusippus, medicus Herophileus, Alexandrinus.

ΚΕΦ. Β'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ.

α. Ξενοκράτης Ἀγαθήνορος Χαλκηδόνιος· οὗτος ἐκ νέου ἰ
 Πλάτωνος ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ εἰς Σικελίαν αὐτῷ συνα-
 25 πεδήμησεν. Ἦν δὲ τὴν φύσιν νωθρός, ὥστε λέγειν τὸν 2
 Πλάτωνα συγκρίνοντα αὐτὸν Ἀριστοτέλει, « τῷ μὲν
 μύωπος· δεῖ, τῷ δὲ χαλινού. » καὶ « ἐφ' οἷον ἵππον οἷον
 ὄνον ἀλείφω. » Σεμνὸς δὲ τὰ τ' ἄλλα Ξενοκράτης καὶ 3
 σκυθρωπὸς αἰεὶ, ὥστε αὐτῷ λέγειν συνεχῆς τὸν Πλάτωνα,
 40 « Ξενοκράτες, ὅτε ταῖς Χάρσι. » διηγέτ' ἐν Ἀκαδημίᾳ
 τὰ πλείστα· καὶ εἰ ποτε μέλλοι εἰς ἄστου ἀνιέναι, φασὶ
 τοὺς θορυβώδεις πάντας καὶ προυνίκους ὑποστέλλειν
 αὐτοῦ τῇ παρόδῳ. (7) καί ποτε καὶ Φρύνην τὴν ἑταίραν
 ἐθελῆσαι πειρᾶσαι αὐτὸν, καὶ δῆθεν διωκομένην ὑπό
 35 τινῶν καταφυγεῖν εἰς τὸ οἰκίδιον. τὸν δὲ ἕνεκα τοῦ
 ἀνθρωπίνου εἰς δέξασθαι, καὶ ἐνὸς ὄντος κλινιδίου δεο-
 μένη μεταδοῦναι τῆς κατακλίσεως· καὶ τέλος πολλὰ
 ἐκλιπαροῦσαν ἀπρακτὸν ἀναστῆναι. λέγειν τε πρὸς τοὺς
 πυνθανομένους ὡς οὐκ ἀπ' ἀνδρός, ἀλλ' ἀπ' ἀνδριάντος
 40 ἀνασταίῃ. ἐνίοι δὲ Λαΐδα φασὶ παρακατακλίνειν αὐτῷ
 τοὺς μαθητάς· τὸν δὲ οὕτως εἶναι ἐγκρατῆ, ὥστε καὶ
 τομὰς καὶ καύσεις πολλάκις ὑπομείναι περὶ τὸ αἰδοῖον.
 Ἦν δὲ καὶ ἀξιοπίστος σφόδρα, ὥστε μὴ ἐξὸν ἀνώμοτον 4
 μαρτυρεῖν, τούτῳ μόνῳ συνεχῶρουν Ἀθηναῖοι. (8) Καὶ 5
 45 δὴ καὶ αὐταρχέστατος ἦν. Ἀλεξάνδρου γοῦν ποτὲ συγχόν
 ἀργύριον ἀποστείλαντος αὐτῷ, τριςχιλίας Ἀττικὰς ἀφε-
 λῶν τὸ λοιπὸν ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ἐκείνῳ πλείονων δεῖν
 πλείονας τρέφοντι. ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπ' Ἀντιπάτρου πεμ-
 φθὲν μὴ προσέσθαι, ὡς φησι Μυρωνιανὸς ἐν Ὁμοίοις.

CAP. II.

XENOCRATES.

6. Xenocrates Agathenoris filius Chalcedonius. Is ab ado-
 lescentia Platonis auditor fuit, eique in Siciliam proficiscenti
 comes itineris adhæsit. Erat autem ingenio tardus, adeo
 ut quum illum Plato Aristoteli conferret, alterum freno,
 alterum diceret egere calcaribus: illudque, Qualem con-
 tra equum qualem asinum ungo. Ceterum vultu erat sem-
 per Xenocrates ad gravitatem composito ac tristiore, ita ut
 sæpissime ad illum Plato diceret: Xenocrates, Gratius sacra
 facito. Vixit autem utplurimum in Academia: si quando
 vero ad urbem profecturus esset, aiunt petulantes et impu-
 dicos omnes, dum procederet, sese demisso capite proripere
 solitos. (7) Quin etiam Phrynen nobile scortum illum ali-
 quando tentasse, et quasi a quibusdam insectaretur scilicet,
 sic in illius ædiculam confugisse: illum vero humanitatis
 causa excepisse. Quumque solus illic et unicus lectulus es-
 set, oranti lectuli ipsius partem concessisse: denique quum
 multa nequicquam orasset, infecto opere profectam esse, ac
 dixisse percontantibus, se non a viro, sed a statuā exire. Qui-
 dam vero discipulos Laidem illi injecisse in lectulum tradunt,
 illumque adeo fuisse continentem, ut et secari sibi et uri
 partes pudendas sæpe pateretur. Tanta vero illius verbis fides
 habebatur, ut quum injurati nullius testimonium admitte-
 retur, huic soli remiserint Athenienses jusjurandum. (8)
 Erat præterea maxime frugi, ita ut quum illi Alexander mag-
 nam pecuniæ summam misisset, acceptis tantum triginta
 minis Atticis reliquum remiserit, dicens illi opus esse plu-
 ribus, qui plures enutrieret. Ab Antipatro quoque sibi mis-
 sam pecuniam non accepisse Myronianus in Similibus testa-

καὶ χρυσῷ στεφάνῳ τιμηθέντα ἐπάθλων πολυποσίας τοῖς Χοοῖς παρὰ Διονυσίῳ ἐξιόντα θεῖναι πρὸς τὸν ἱδρυμένον Ἑρμῆν, ἔνθα περ τιθέναι καὶ τοὺς ἀνθινοὺς εἰῶθει. λόγος δὲ αὐτὸν μετὰ καὶ ἄλλων πεμφθῆναι πρεσβευτὴν πρὸς Φίλιππον καὶ τοὺς μὲν δώροις μαλθακασομένους καὶ εἰς τὰς κλήσεις συνίεναι καὶ τῷ Φιλίππῳ λαλεῖν τὸν δὲ μηδέτερον τούτων ποιεῖν. οὕτε γὰρ ὁ Φίλιππος αὐτὸν προσέειπε διὰ τοῦτο. (9) ὅθεν ἐλθόντας τοὺς πρέσβεις εἰς τὰς Ἀθήνας φάσκειν ὡς μάτην αὐτοῖς Ξενοκράτης 10 συνεληλύθοι· καὶ τοὺς ἐτοιμοὺς εἶναι ζημιῶν αὐτόν. μαθόντας δὲ παρ' αὐτοῦ ὡς νῦν καὶ μᾶλλον φροντιστέον εἴη τῆς πόλεως αὐτοῖς (τοὺς μὲν γὰρ ᾗδε δωροδοκήσαντας ὁ Φίλιππος, ἐμὲ δὲ μηδενὶ λόγῳ ὑπαξόμενος) φασὶ διπλάσιός αὐτὸν τιμῆσαι. καὶ τὸν Φίλιππον δὲ 15 λέγειν ὑπερὸν ὡς μόνος εἴη Ξενοκράτης τῶν πρὸς αὐτὸν ἀφιγμένων ἀδωροδόκτος. ἀλλὰ καὶ πρεσβεύων πρὸς Ἀντιπάτρον περὶ αἰχμαλώτων Ἀθηναίων κατὰ τὸν Ἀμακχὸν πόλεμον, καὶ κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον πρὸς αὐτὸν προσηνέγκας ταυτί·

20 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, δὲ ἐνάσιμος εἴη, πρὶν τλαίη πάσασθαι ἐδῆτύος ἡδὲ ποτῆτος, πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;

καὶ τὸν ἀποδεξάμενον τὴν εὐστοχίαν εὐθὺς ἀφείναι. (10) 25 Στρουθίου δὲ ποτὲ διωκομένου ὑπὸ ἱέρακος καὶ εἰσπῆ- δήσαντος εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ, καταψήσας μεθῆκεν, εἰπὼν τὸν ἰκέτην δεῖν μὴ ἐκδιδόναι. σκωπτόμενος ὑπὸ Βίωνος οὐκ ἔφη αὐτῷ ἀποκρινεῖσθαι· μηδὲ γὰρ τὴν τραγωδίαν ὑπὸ τῆς κωμωδίας σκωπτομένην ἀποκρίσεως ἀξιοῦν. πρὸς δὲ τὸν μήτε μουσικὴν μήτε γεωμετρίαν 30 μήτε ἀστρονομίαν μεμαθηκότα, βουλόμενον δὲ παρ' αὐτὸν φοιτᾶν, « πορεύου, ἔφη· λαβῆς γὰρ οὐκ ἔχεις φιλοσοφίας. » οἱ δὲ τοῦτο φασιν εἰπεῖν, « παρ' ἐμοὶ γὰρ πόκος οὐ κνάπτεται. » (11) εἰπόντος δὲ Διονυσίου πρὸς Πλάτωνα ὡς ἀφαιρήσεται αὐτοῦ τὸν τράχηλον, παρὼν 35 οὗτος καὶ δεῖξας τὸν ἴδιον, « οὐκ ἂν γε, ἔφη, τίς πρότερον τούτου. » Φασὶ καὶ Ἀντιπάτρου ποτὲ ἐλθόντος εἰς Ἀθήνας καὶ ἀσπασαμένου αὐτόν, μὴ πρότερον ἀντιπροκαγορεῦσαι πρὶν ἢ τὸν λόγον ὃν ἔλεγε διαπεράνασθαι. Ἀτυφώτατος δὲ ὢν πολλάκις τῆς ἡμέρας ἑαυτῷ 40 ἐμελέτα, καὶ ὄραν μίαν, φασιν, ἀπένεμε σιωπῇ. Καὶ πλείστα ὅσα καταλείουπε συγγράμματα καὶ ἔπη καὶ παλαιότητες, ἃ ἔστι ταῦτα. Περὶ φύσεως α' β' γ' δ' ε' ς', περὶ σοφίας ς', περὶ πλούτου α', Ἀρχὰς α', περὶ τοῦ ἀορίστου α', (12) περὶ τοῦ παιδίου α', περὶ ἐγκρατείας α', περὶ τοῦ ὠφελίμου α', περὶ τοῦ ἐλευθέρου α', περὶ θανάτου α', περὶ ἑκουσίου α', περὶ φιλίας α' β', περὶ ἐπιεικείας α', περὶ τοῦ ἐναντίου α' β', περὶ εὐδαιμονίας α' β', περὶ τοῦ γράφειν α', περὶ μνήμης α', περὶ τοῦ ψεύδους α', Καλλικλῆς α', περὶ φρονήσεως α' β', Οἰκονομικός α', 50 περὶ σωφροσύνης α', περὶ δυνάμεως νόμου α', περὶ πολιτείας α', περὶ δικιότητος α', Ὅτι παραδοτὴ ἡ ἀρετὴ α', περὶ τοῦ ὄντος α', περὶ εἰμαρμένης α', περὶ παθῶν α', περὶ βίων α', περὶ ὁμοιοῦς α', περὶ μαθητῶν α' β',

tur. Corona quoque aurea donatum præmie hibacitatis Choum festo apud Dionysium, e convivio exeuntem eam ante Mercurii statuam deposuisse, ubi floreas quoque coronas ponere solitus erat. Missum illum cum ceteris legatum ad Philippum fama est, ac reliquos quidem donis emollitos et convivia celebrasse et cum illo sæpe sermones cædere solitos, ipsum vero horum neutrum fecisse; ac propterea Philippus eum ad sese admittere nolebat. (9) Quocirca et Athenas reversos legatos dixisse, frustra Xenocratem secum ivisse, Atheniensesque illi jam parasse mulctam. Sed admonitos ab eo, nunc quam maxime reipublicæ esse cavendum—nam hos Philippus largitione sibi conciliatis sciebat, menullo pacto ad id impellere poterat, (inquit)—duplici honore illum ornasse perhibent. Philippum quoque postea dixisse, solum Xenocratem ex omnibus qui ad se venerint legatis munera sprevisse. Ad Antipatrum quoque legatione functus, ut qui ex Atheniensibus in bello Lamiaco capti fuerant, redderet, ab eo invitatus ad cœnam hisce ad illum verbis usus est :

Quis cupiat, Circe, prudens vel sanior unquam sustineat bibere atque cibum gustare, priusquam solvantur socii, ac dentur conspiciendi?

Ejus hanc dexteritatem ille perlibenter amplexus omnes continuo solvit ac dimisit. (10) Quum aliquando passer accipitri futurus præda se in ejus sinum recepisset, operuit ac fovit, dicens non oportere supplicem prodere. Quum a Bione ohjurgaretur, Non tibi, inquit, respondebo equidem : nam neque tragœdia comœdiam, quum ab ea lacessitur, responsione dignatur. Ad eum qui neque musica neque geometria neque astronomia instructus ludum suum frequentare cupiebat, Abi, inquit : ansis enim philosophiæ cares. Alii vero eum sic dixisse ferunt, Apud me enim vellus non carminatur. (11) Quum Platoni Dionysius diceret se illi caput amputaturum, præsens suumque ostendens, Nemo, inquit, illud prius quam hoc. Aiunt Antipatro Athenas profecto et ipsum salutanti non antea respondisse quam ceptam absolvisset orationem. Porro gloriæ et fastus inprimis contemptor fuit, ac sæpe interdum meditationi inserviebat atque unam silentio triluebat horam. Reliquit 9 autem scripta plurima, commentarios nimirum, carmina et adhortationes. Ea vero hæc sunt : de natura libri sex, de sapientia sex, de divitiis unus, Arcas unus, de infinito unus, (12) de puero unus, de continentia unus, de utili unus, de libero unus, de morte unus, de voluntario unus, de amicitia duo, de æquitate unus, de contrario duo, de felicitate duo, de scribendo unus, de memoria unus, de falso unus, Callicles unus, de prudentia duo, Economicus unus, de frugalitate unus, de potestate legis unus, de re publica unus, de sanctitate unus, Quod virtus tradi possit unus, de eo quod est unus, de fato unus, de perturbationibus unus, de vitis unus, de concordia unus, de discipulis

περὶ δικαιοσύνης α', περὶ ἀρετῆς α' β', περὶ εἰδῶν α',
 περὶ ἡδονῆς α' β', περὶ βίου α', περὶ ἀνδρείας α', περὶ
 τοῦ ἐνὸς α', περὶ ἰδεῶν α', (13) περὶ τέχνης α', περὶ θεῶν
 α' β', περὶ ψυχῆς α' β', περὶ ἐπιστήμης α', Πολιτικὸς α',
 5 περὶ ἐπιστημοσύνης α', περὶ φιλοσοφίας α', περὶ τῶν
 Παρμενίδου α', Ἀρχέδημος ἡ περὶ δικαιοσύνης α', περὶ
 τάγαθου α', τῶν περὶ τὴν διάνοιαν α' β' γ' δ' ε' ζ' η',
 λύσεις τῶν περὶ τοὺς λόγους ι', φυσικῆς ἀκροάσεως α'
 β' γ' δ' ε' ζ', Κεφάλαιον α', περὶ γενῶν καὶ εἰδῶν α',
 10 Πυθαγόρεια α', λύσεις α' β', διακρίσεις η', θέσεων βι-
 βλία κ' μ' γ', τῆς περὶ τὸ διαλέγεσθαι πραγματείας
 βιβλία ιδ' μ' α' β' ψ' μ'. μετὰ τοῦτο βιβλία ιε' καὶ
 ἄλλα βιβλία ις' περὶ μαθημάτων τῶν περὶ τὴν λέξιν,
 λογιστικῶν βιβλία θ', τῶν περὶ τὰ μαθήματα βιβλία ς',
 15 τῶν περὶ τὴν διάνοιαν ἄλλα βιβλία δύο, περὶ γεωμετρῶν
 βιβλία ε', ὑπομνημάτων α', ἐναντιῶν α', περὶ ἀριθμῶν
 α', ἀριθμῶν θεωρίαι α', περὶ διαστημάτων α', τῶν περὶ
 ἀστρολογίαν ς', (14) στοιχεῖα πρὸς Ἀλεξάνδρον περὶ βασι-
 λείας δ', πρὸς Ἀρύβαν, πρὸς Ἡρακλείωνα, περὶ γεωμε-
 20 τρίας α' β'· στίγι' μ' κ' β' δ' σ' λ' θ'. Ἀθηναῖοι δ' ὅμως αὐτὸν
 ὄντα τοιοῦτον ἐπίπρασκόν ποτε, τὸ μετοίκιον ἀπονοῦντα
 θεῖναι. καὶ αὐτὸν ὠνεῖται Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς καὶ
 ἐκάτερον ἀποκατέστησε· Ξενοκράτει μὲν τὴν ἐλευθερίαν,
 Ἀθηναίους δὲ τὸ μετοίκιον. τοῦτό φησι Μυρωνιανὸς ὁ
 25 Ἀμαστριανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἱστορικῶν ὁμοίων κεφα-
 λαίῳ. Διεδέξατο δὲ Σπεύσιππον καὶ ἀρρηγῆσατο τῆς
 σχολῆς πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτη ἐπὶ Λυσισαχίδου, ἀρξά-
 μενος κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς δεκάτης καὶ ἑκατοστῆς
 30 Ὀλυμπιάδος. Ἐτελεύτα δὲ νυκτὸς λεκάνῃ προσπταί-
 σας, ἔτος ἤδη γεγονὸς δεύτερον καὶ ὀγδοηκοστόν. (15)
 φαμέν δὲ καὶ εἰς αὐτὸν οὕτως·

Χαλκῇ προσκόψας λεκάνῃ ποτὲ καὶ τὸ μέτωπον
 πλῆξας ἔαχεν ὧ σύντονον, εἴτ' ἔθανεν,
 ὁ πάντα πάντῃ Ξενοκράτης ἀνὴρ γεγώς.

35 Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι Ξενοκράταις ἕξ· ὅτε τακτικὸς
 ἀρχαῖος σφόδρα ** καὶ ὁ συγγενὴς ἥμα καὶ πολίτης τῷ
 προεξηρμένῳ φιλοσόφῳ· φέρεται δὲ αὐτοῦ λόγος Ἀρσι-
 νοητικὸς, γεγραμμένος περὶ Ἀρσινόης ἀποθανούσης.
 τέταρτος φιλόσοφος, ἐλεγείαν γεγραφὼς οὐκ ἐπιτυχῶς.
 40 Ἰδιὸν δέ· ποιηταὶ μὲν γὰρ ἐπιθαλλόμενοι πεζογραφεῖν
 ἐπιτυχάνουσι· πεζογράφοι δὲ ἐπιτιθέμενοι ποιητικῇ
 πταίουσι. τῷ δὴλον τὸ μὲν φύσεως εἶναι, τὸ δὲ τέχνης
 ἔργον. πέμπτος ἀνδριαντοπούς· ἔκτος ἄσματα γεγρα-
 φώς, ὡς φησιν Ἀριστοτένης.

duo, de justitia unus, de virtute duo, de speciebus unus,
 de voluptate duo, de vita unus, de fortitudine unus, de uno
 unus, de ideis unus, (13) de arte unus, de diis duo, de anima
 duo, de scientia unus, Civilis unus, de peritia unus, de phi-
 losophia unus, de Parmenideis unus, Archedemus sive de
 justitia unus, de bono unus, de iis quæ circa intelligentiam
 sunt octo, Solutio eorum quæ accidunt orationi decem libri,
 de physica auditione sex, Caput unus, de generibus et spe-
 ciebus unus, Pythagorea unus, Solutionum duo, Divisionum
 octo, Positionum libri viginti, quadraginta, tres, de ratione
 disserendi libri quattuordecim, quadraginta, unum, duos,
 septingentos[?], quadraginta. Post hæc libri quindecim et alii
 sedecim de disciplinis quæ circa dictionem versantur, eorum
 quæ pertinent ad ratiocinationem libri novem, eorum quæ
 circa disciplinas versantur libri sex, eorum quæ ad intelli-
 gentiam pertinent alii libri duo, de geometris libri quinque,
 Commentariorum unus, Contrariorum unus, de numeris
 unus, Numerorum contemplatio unus, de intervallis unus,
 Astrologicorum sex, (14) Elementa ad Alexandrum de re-
 gno quattuor, ad Arybam, ad Hephaestionem, de geometria
 duo : versus XL. XX. II. IV. CC. XXX. IX. At vel sic tamen
 Athenienses talem virum, quum aliquando inquilinorum tri-
 butum persolvere non posset, vendiderunt. Eum Demetrius
 Phalereus emit et utrique succurrit : Xenocrati enim liber-
 tatem restituit, Atheniensibus vero tributum. Hoc ait My-
 ronius Amastrianus in primo Capitum historicorum simi-
 lium. Successit Speusippo scholamque suscepit viginti
 quinque annis archonte Lysimacho, centesimâ decimâ
 Olympiadis anno secundo. Diem obiit, quum noctu in
 pelvim offendisset, ætatis agens annum octogesimum secu-
 dum. (15) Nos de eo sic diximus :

In pelvim quondam lapsus male cautus alienam
 frontem læsit et O ! vociferatus obit,
 virum qui in omni Xenocrates re gesserat.

Fuerunt et alii sex ejusdem nominis. Primus tacti-
 corum auctor perantiquus ** et propinquus simul ac civis
 hujus de quo diximus philosophi. Fertur ejus oratio quæ
 inscribitur Arsinoetica, de Arsinoe defuncta. Quartus phi-
 losophus, elegiæ scriptor non satis probatus. Ita enim se
 habet res, ut poeta quidem, si prosa oratione scribere velint,
 præstant : qui vero pedestri oratione scribere consueverunt,
 si poetiæ sibi partes vindicare velint, non assequantur. Ex
 quo liquet, alterum naturæ, artis alterum opus esse. Quintus
 statuarius fuit : sextus, Aristoxeno teste, odas conscripsit.

ΚΕΦ. Γ'.

CAP. III.

ΠΟΛΕΜΩΝ.

POLEMO.

16. Πολέμων Φιλοστράτου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, ἰ
τῶν δῆμων Οἰθηεν. νέος δ' ὢν ἀκολαστός τε καὶ διακε-
χυμένος ἦν οὕτως, ὥστε καὶ περιφέρειν ἀργύριον πρὸς
τὰς ἐτοίμους λύσεις τῶν ἐπιθυμιῶν· ἀλλὰ καὶ ἐν
5 τοῖς στενωποῖς διέκρυπτεν. καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ πρὸς
κίονι τινι τριώβολον εὗρεθῆ προσπεπλασμένον αὐ-
τοῦ διὰ τὴν ὁμοίαν τῇ προειρημένῃ πρόφασιν. καὶ
ποτε συνθέμενος τοῖς νόις μεθύων καὶ ἐστεφανωμένος
εἰς τὴν Ξενοκράτους ἦξε σχολήν· ὁ δὲ οὐδὲν διατρα-
10 πεις εἶρε τὸν λόγον ὁμοίως· ἦν δὲ περὶ σωφροσύνης.
ἀκοῦον δὴ τὸ μεираκίον κατ' ὀλίγον ἐθιράθη καὶ οὕτως
ἐγένετο φιλόπνοος, ὥς ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἄλλους καὶ
αὐτὸς διαδέξασθαι τὴν σχολήν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς
ἐκτῆς καὶ δεκάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος. (17)
15 Φησὶ δὲ Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος ἐν τοῖς βίοις τὸν πατέρα
αὐτοῦ πρῶτον τε εἶναι τῶν πολιτῶν καὶ ἀρματο-
τροπῆσαι. Φυγεῖν δὲ τὸν Πολέμωνα καὶ δίκην κακώ-
σεως ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ὥς μεираκίους συνόντα. Το-
20 σοῦτον δὲ ἐπιτεῖναι τὸ ἦθος ἀρξάμενον φιλοσοφεῖν, ὥστ'
ἐπὶ ταῦτοῦ σχήματος τῆς μορφῆς πάντοτε μένειν. ἀλλὰ
καὶ τὴν φωνὴν ἀναλλοίωτος ἦν· διὸ καὶ θηραθῆναι
Κράντορα ὑπ' αὐτοῦ. κυνὸς γοῦν λυτῶντος καὶ τὴν
ἰγνύαν διασπᾶσαντος μόνον μὴ ὠχρίᾶσαι· καὶ ταρχῆς
γενόμενης ἐπὶ τῆς πόλεως πυθομένου τὸ γεγονός ἀτρέ-
25 πον μέναι. ἐν τε τοῖς θεάτροις ἀσυμπαθέστατος ἦν. (18)
Νικοστράτου γοῦν ποτε τοῦ ἐπικαλουμένου Κλυται-
μνήστρα ἀναγινώσκοντός τι τοῦ ποιητοῦ αὐτῷ τε καὶ
Κράτῃ, τὸν μὲν συνδιατίθεσθαι, τὸν δ' ἴσα καὶ μὴ
ἀκοῦσαι. καὶ ὅπως ἦν τοιοῦτος οἷόν φησι Μελάνθιος ὁ
30 ζωγράφος ἐν τοῖς περὶ ζωγραφικῆς· φησὶ γὰρ δεῖν αὐ-
θάδειαν τινα καὶ σκληρότητα τοῖς ἔργοις ἐπιτρέχειν,
ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἥθεσιν. ἔφρασε δὲ ὁ Πολέμων δεῖν
ἐν τοῖς πράγμασι γυμνάζεσθαι καὶ μὴ ἐν τοῖς διαλε-
κτικοῖς θεωρήμασι, καθάπερ ἀρμονικόν τι τέχνιον κα-
35 ταπνόντα καὶ μὴ μελετήσαντα, ὥς κατὰ μὲν τὴν ἐρώ-
τησιν θαυμάζεσθαι, κατὰ δὲ τὴν διάθεσιν ἑαυτοῖς μά-
χεσθαι. ἦν οὖν ἀστείος τις καὶ γενναῖος, παρητημέ-
νος ἃ φησιν Ἀριστοφάνης περὶ Εὐριπίδου, « ὄξωτᾶ
καὶ σιλφιωτᾶ, » (19) ἅπερ, ὥς ὁ αὐτὸς φησι,

40 καταπυροσύνη ταῦτ' ἐστὶ πρὸς κρέας μέγα.

Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ καθίζων ἔλεγε πρὸς τὰς θέσεις, φασί,
5 περιπατῶν δὲ ἐπεχείρει. διὰ δὲ οὖν τὸ φιλογενναῖον
ἐτιμᾶτο ἐν τῇ πόλει. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκπεπατηκώς
ἦν διαίρειν ἐν τῷ κήπῳ, παρ' ὃν οἱ μαθηταὶ μικρὰ
45 καλύβια ποιησάμενοι κατόχουν πλησίον τοῦ μουσείου
καὶ τῆς ἐξέδρας. Ἐφκει δὲ ὁ Πολέμων κατὰ πάντα
ἐξηλωκέναι τὸν Ξενοκράτην· καὶ ἐρασθῆναι αὐτοῦ φη-
σιν Ἀρίστιππος ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ παλαιᾶς τρυφῆς.
ἀεὶ γοῦν ἐμέμνητο ὁ Πολέμων αὐτοῦ, τὴν τ' ἀνακίαν

DIODEGENES.

16. Polemo Philostrati filius Atheniensis, e demo Cea
oriundus, quum esset adolescens, adeo impudicus ac disso-
lutus fuit, ut pecunias circumferret, quo paratior esset et
instructor ad voluptates implendas, easque itidem in viis et
angiportis occuleret. In Academia quoque juxta colu-
mnam quandam reperti sunt tres oboli ab eo illic in usus si-
miles reconditi. Aliquando vero ex composito cum sode-
libus ebrius et coronatus in Xenocratis irrumpit scholam. Quo
ille nihil conturbatus eam quam coeperat orationem aequabi-
liter provexit: erat autem sermo de temperantia. Ea illius
oratione sensim adolescens captus est, et ea fuit in discendo
diligentia, ut reliquos superaret universos illique in schola
regenda succederet, incipiens a centesima decima sexta
Olympiade. (17) Refert Antigonus Carystius in Vitis pa-
trem ejus fuisse primarium civitatis, equosque jugales nu-
trire solitum: Polemonem vero ab uxore eo nomine, quod
ab eo injuriose tractaretur, accusatum fuisse, quod adole-
3 scentibus congregaretur. Tantam vero inter ipsa philoso-
phandi principia oris atque habitus assumpsisse constan-
tiam, ut idem semper permaneret. Vocem quoque nunquam
immutabat. Quare Crantorem quoque sui in primis stu-
diosum fecit. Quum enim canis rabidus ei poplitem dis-
cerpsisset, ne expalluit quidem: tumultuque in civitate exci-
tato postquam rem resciverunt, intrepidus perstitit. In thea-
tris quoque nulla miseratione frangebatur. (18) Nicostrato
enim poeta, qui cognominabatur Clytæmnestra, quiddam
ipsi Cratetique recitante, illoque in affectum commiserati-
onis abrepto, hic ita perseveravit, ac si non audivisset.
Ejusmodi autem profecto fuit qualem describit Melanthius
pictor in libris de pictura. Ait enim oportere contumaciam
quandam atque duritiam operibus impressam esse, itemque
moribus. Polemo autem dicebat oportere in rerum usu
exerceri, non in dialecticis quaestionibus, veluti si quis libel-
lum aliquem de musica devorasset, sed exercere artem su-
persedisset, adeo ut in rationibus concludendis magnam
excitarent admirationem, sed in vita bene constituenda sibi
ipsi pugnarent. Erat igitur urbanus et generosus, idque fu-
giebat quod de Euripide scribit Aristophanes, orationem
acetatam et laseratam: (19) quæ, ut idem ait,

Hæ sunt deliciae turpes ad carnem improbam.

Neque vero sedens, ut aiunt, dicebat ad ea quæ roicaretur,
sed ambulans. Propter summum probitatis studium in
civitate honorabatur. Post deambulationem quiescebat in
hortulo, juxta quem discipuli constructis brevibus tugu-
riolis prope scholam exedramque habitabant. Videtur au-
tem Polemo Xenocratem in cunctis æmulatus, a quo ipsum
amatum fuisse Aristippus in quarto de antiquo Luxu
refert. Semper enim illum Polemo in ore habebat; induerat

καὶ τὸν αὐγμὸν ἐνεδεδυτο τὰνδρὸς καὶ τὸ βάρος οἶνεϊ
τῆς Δωρισιτῆ ἀρμονίας. (20) Ἦν δὲ καὶ φιλοσοφοκλῆς, 7
καὶ μάλιστα ἐν ἐκείνοις ὅπου κατὰ τὸν κωμικὸν τὰ
ποιήματα αὐτῶ

6 Κύων τις ἐδόκει συμποιεῖν Μολοσσικός,
καὶ ἐνθα ἦν κατὰ τὸν Φρύνιχον

Οὐ γλύξις οὐδ' ὑπόχυτος, ἀλλὰ Πράμνιος.

ἔλεγεν οὖν τὸν μὲν Ὅμηρον ἐπικὸν εἶναι Σοφοκλέα, τὸν
δὲ Σοφοκλέα Ὅμηρον τραγικόν. Ἐτελεύτησε δὲ γη-8
10 ραῖος ἥδη ὑπὸ φθίσεως, ἱκανὰ συγγράμματα καταλι-
πών. καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτόν·

Οὐκ αἶτις; Πολέμωνα κεκευθήμεν, ὃν θέτο τῇδε
ἀρρωστήν, τὸ δεινὸν ἀνθρώποις πάθος.

οὐ μᾶλλον Πολέμωνα, τὸ σῶμα δέ· τοῦτο γὰρ αὐτὸς
15 βαίνων ἐς ἄστρα διάβορον θῆκεν χαμαί.

ΚΕΦ. Δ'.

ΚΡΑΤΗΣ.

21. Κράτης πατὴρ μὲν ἦν Ἀντιγένης (Ἀθηναῖος), 1
Θριάσιος δὲ τῶν δῆμων, ἀκροατῆς ἅμα καὶ ἐρώμενος
Πολέμωνος· ἀλλὰ καὶ διεδίδετο τὴν σχολὴν αὐτοῦ.
Καὶ οὕτως ἀλλήλῳ ἐφιλείτην ὥστε καὶ ζῶντε οὐ μόνον 2
20 τῶν αὐτῶν ἦσθη ἐπιτηδεύματων, ἀλλὰ καὶ μέχρι
σχεδὸν ἀναπνοῆς ἐξωμωίσθη ἀλλήλοις καὶ θανόντε
τῆς αὐτῆς ταφῆς ἐκοινωνεῖτην. ὅθεν Ἀνταγόρας εἰς
ἄμφω τοῦτον ἐποίησε τὸν τρόπον·

Μνήματι τῷδε Κράτητα θεοῦδ' καὶ Πολέμωνα
25 ἔννεπε κρύπτεσθαι, ζεῖνε, παρερχόμενος,
ἄνδρας δημοφροσύνη μεγαλήτορας, ὧν ἄπο μῦθος
ἱερὸς ἦίσσεν δαιμονίου στόματος,
καὶ βίωτος καθαρὸς σοφίας ἐπὶ θεῶν ἐκόσμει
αἰῶν' ἀστρέπτοις δόγμασι πειθόμενος.

30 (22) ἔνθεν καὶ Ἀρκεσίλαον μετελθόντα παρὰ Θεοφρά-
στου πρὸς αὐτοὺς λέγειν ὡς εἶεν θεοὶ τινες ἢ λεῖψανα
τῶν ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους. καὶ γὰρ ἦσθη οὐ φιλοδη-
μώδεις· ἀλλ' οἷον Διονυσόδωρόν ποτέ φασι τὸν αὐλήτην
εἰπεῖν, σεμνυνόμενον ἐπὶ τῷ μηδένᾳ τῶν χρουμάτων
35 αὐτοῦ μήτ' ἐπὶ τριήρους μήτ' ἐπὶ κρήνης ἀκροάσθαι,
καθάπερ Ἰσμηνίου. Συσσίτιον δὲ φησιν αὐτῷ ὁ Ἀν- 3
τίγονος εἶναι παρὰ Κράντορι, δμονώως συμβιούντων
τούτων τε καὶ Ἀρκεσίλαου. τὴν δὲ οἰκῆσιν Ἀρκεσί-
λαον μὲν ἔχειν μετὰ Κράντορος, Πολέμωνα δὲ σὺν
40 Κράτῃ μετὰ Λυσικλέους τινὸς τῶν πολιτῶν. ἦν δέ,
φησὶν, ἐρώμενος, Κράτης μὲν, ὡς προεῖρηται, Πολέ- 4
μνος· Ἀρκεσίλαος δὲ Κράντορος. (23) Τελευτῶν δὲ
ὁ Κράτης, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ τῶν
χρονικῶν, ἀπέλιπε βιβλία τὰ μὲν φιλοσοφούμενα, τὰ
45 δὲ περὶ κωμωδίας, τὰ δὲ λόγους δημηγορικὸς καὶ πρε-
σβευτικὸς. ἀλλὰ καὶ μαθητὰς ἑλλογίμους· ὧν Ἀρκε-
σίλαον περὶ οὗ λέγομεν — διήκουσε γὰρ καὶ τούτου —

illius quoque simplicitatem, cultumque paulo horridiorem
gravitatemque, qualis est Doricæ harmoniæ. (21) Erat
autem et Sophoclis inprimis amans, atque in illis maxime
locis, ubi secundum comicum poetam videbatur

Canis Molossus cum eo serere carmina;

et ubi, ut est apud Phrynichum,

Non mustum aut mixtum quicquam, verum Pramnium.

Dicebat igitur Homerum quidem epicum esse Sophoclem,
Sophoclem vero Homerum tragicum. Obiit jam vetulus
tabe, reliquitque scripta non sane pauca. Nostrum est
tale de eo carmen :

Heus bone : si nescis, tegimus Polemona, viator,
quem morbus hic jam collocavit pessimus :

imo non Polemona, sed hoc quod ad astra profectus
humii reliquit, corpus semiputridum.

CAP. IV.

CRATES.

21. Crates patre Antigene ortus Atheniensis demo Thria-
sius fuit, auditor simul amatorque Polemonis, illiusque
successor scholæ. Ita vero sese amarunt invicem, ut non
modo viventes eadem studia sint secuti, verum ad ulti-
mam fere respirationem alter alteri similes fuerint, et mor-
tui eodem sint sepulcro conditi. Unde et Antagoras am-
bos carmine laudavit in hanc sententiam :

Hoc Polemona situm tumulo sanctumque Cratetem
qui facis hac, narra, quisquis es hospes, iter :
mutua quos pariter junxit concordia, quorum
ambrosius sacro fluxit ab ore lepos;
et sua quæ monitis fuerat contracta severis,
vitæ illustravit sæcula mundities.

(22) Hinc et Arcesilaum, quum ad eos a Theophrasto
transiret, dixisse ferunt, illos deos esse quospiam aut aurei
generis reliquias. Erant enim non eo ingenio, ut auram
popularem captarent, sed tales, qualem aiunt Dionysodo-
rum olim fuisse tibicinem, qui aliquando gloriabundus
dixerit, neminem ipsius, sicuti Ismenię, cantum neque in
navi neque ad fontem audivisse. Cœnare apud Cranto-
rem solitum refert Antigonius, concorditer ambobus una et
cum Arcesilao viventibus. Habitasse item Arcesilaum
una et Crantorem, Polemonemque una cum Cratete et Ly-
sicle quodam ex cibibus. Erat autem, inquit, amator,
4 ut prædictum est, Polemonis quidem Crates, Cranto-
ris autem Arcesilao. (23) Moriens autem Crates, ut Apol-
lodorus in tertio Chronicorum ait, libros reliquit alios
quidem philosophicos, alios de comœdia, orationes item
in concione populi et legationibus habitas. Habuit et di-
scipulos sane memorabiles. Horum ex numero fuit Arcesi-
laus auditor ejus, de quo in sequentibus dicemus, et Bion

καὶ Βίωνα τὸν Βορυσθενίτην, ὕστερον δὲ Θεοδώρειον ἀπὸ τῆς αἰρέσεως ἐπικαλούμενον, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ λέγομεν ἐχομένους Ἀρκεσίλαου. Γεγονάσι δὲ Κράτη- 5
τες δέκα· πρῶτος ὁ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιητής, 5
δευτέρος βῆτωρ Τραλλιανὸς Ἰσοκράτειος, τρίτος ταφω-
ρύχος Ἀλεξάνδρου συνών, τέταρτος ὁ κύων περὶ οὗ λέ-
γομεν, πέμπτος φιλόσοφος περιπατητικός, ἕκτος Ἀκα-
δημαϊκὸς ὁ προειρημένος, ἑβδομος Μαλλώτης γραμ-
ματικός, ὄγδος γεωμετρικὰ γεγραφώς, ἔνατος ἐπι-
10 γραμμάτων ποιητής, δέκατος Ταρσεὺς φιλόσοφος
Ἀκαδημαϊκός.

ΚΕΦ. Ε.

ΚΡΑΝΤΩΡ.

24. Κράντωρ Σολεὺς θαυμάζομενος ἐν τῇ ἑαυτοῦ πα- 1
τρίδι ἀπῆρθεν εἰς Ἀθήνας καὶ Ξενοκράτους διήκουσε Πο- 1
λέμωνι συσχολάζων. Καὶ κατέλιπεν ὑπομνήματα εἰς 2
μυριάδας στίχων τρεῖς, ὧν τινὰ τινες Ἀρκεσίλαῳ προσ- 2
έπτουσι. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐρωτηθέντα τίνοι θηραθεῖν 3
ὑπὸ Πολέμωνος, εἰπεῖν τῷ μῆτι· ὀξύτερον μᾶτε βαρύ- 3
τερον ἀκοῦσαι φθεγγόμενου. Οὗτος νοσήσας εἰς τὸ 4
Ἀσκληπιεῖον ἀνεχώρησε κακῇ περιεπάτει· οἱ δὲ παν- 4
ταχθεὶν προσήσαν αὐτῷ, νομίζοντες οὐ διὰ νόσον, ἀλ- 5
λὰ βούλεσθαι αὐτόθι σχολὴν συστήσασθαι. Ὡν ἦν καὶ 5
Ἀρκεσίλαος θέλων ὑπ' αὐτοῦ συστήναι Πολέμωνι, καί-
περ ἐρῶντος, ὥς ἐν τῷ περὶ Ἀρκεσίλαου λέγομεν. (25)
25 ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ὑγιάναντα διακοῦεν Πολέμωνος, ἐφ' ᾧ
καὶ μάλιστα θαυμάσθηται. λέγεται δὲ καὶ τὴν οὐσίαν
καταλιπεῖν Ἀρκεσίλαῳ, ταλάντων οὔσαν δυοκαίδεκα.
καὶ ἐρωτηθέντα πρὸς αὐτοῦ ποῦ βούλεται ταφῆναι, εἰ-
πεῖν·

30 Ἐν γῆς φίλης μυχοῖσι κρυφθῆναι καλόν.

Λέγεται δὲ καὶ ποιήματα γράφει καὶ ἐν τῇ πατρίδι 6
ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ σφραγισάμενος αὐτὰ θεῖναι. καὶ
φησι Θεαίτητος ὁ ποιητὴς περὶ αὐτοῦ οὕτως·

Ἦνδ' ἀνεν ἀνθρώποις, ὁ δ' ἐπὶ πλεόν ἦνδ' ἀνε Μούσαις·

35 Κράντωρ, καὶ γήρως ἤλυθεν οὔτι πρόσσω.

Γῆ, σὺ δὲ θεονειώτα τὸν ἱερὸν ἄνδρ' ὑπόδεξαι·

ἧ ῥ' ἔγε καὶ κεῖθι ζῶν ἐν εὐθηνίᾳ.

(26) ἔθαύμαζε δὲ ὁ Κράντωρ πάντων δὴ μᾶλλον Ὀμη-
ρον καὶ Εὐριπίδην, λέγων ἐργῶδες εἶναι ἐν τῷ κυρίῳ
40 τραγικῷ ἅμα καὶ συμπαθῶς γράφει. καὶ προεφέρετο
τὸν στίχον τὸν ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου·

Οἶμοι· τί δ' οἶμοι; θνητὰ τοι πεπόνθαμεν.

λέγεται δὲ καὶ Ἀνταγόρα τοῦ ποιητοῦ ὡς Κράντορος
εἰς Ἐρωτα πεποινημένα φέρεσθαι ταυτί·

45 Ἐν δοίῃ μοι θυμός, ὅ τοι γένος ἀμφίσβητον,
ἧ σε θεῶν τὸν πρῶτον αἰτεγενεῖν, Ἔρος, εἴπω,

Borysthenites, qui Theodorus postea a secta nomi-
natus est, de quo item dicemus mox post Arcesilaum. De-
cem vero fuerunt Cratetes : primus antiquae comœdiæ
poeta; secundus orator Trallianus, de Isocratis familia; ter-
tius vallorum effossor, qui cum Alexandro militavit; quar-
tus Cynicus, de quo postea dicemus; quintus philosophus
Peripateticus; sextus Academicus, quem prædiximus; se-
ptimus Mallotes, grammaticus; octavus qui geometrica
scripsit; nonus poeta epigrammatum; decimus Tarsensis,
Academicus philosophus.

CAP. V.

CRANTOR.

24. Crantor Solensis, quum apud suos haberetur in honore,
concessit Athenas, ibique Xenocratis auditor Polemonique
condiscipulus fuit. Reliquit autem commentaria ad tri-
ginta versuum millia. Ex eis quedam sunt qui Arcesilao
tribuant. Fertur quum interrogatus esset quamebrem
ita se Polemoni addixisset, respondisse, quia illo nun-
quam neque acutius neque gravius audisset loquentem.
Is quum incidisset in morbum, in templum Æsculapii se-
cessit ibique deambulabat. Continuo ad eum illuc undi-
que confluxere discipuli, existimantes illum non secessisse
morbi causa, sed quod ibi scholam vellet instituire. Ade-
rat tum illic et Arcesilaus, cupiens ab illo Polemoni com-
mendari, quanquam amatore suo, sicuti quum ad Arcesi-
laum venerimus, dicemus. (25) Quin etiam ipse quum
convalescisset, se ad audiendum Polemonem contulit, atque
inde multum illi laudis accessit. Fertur et bona sua Arcesilao
reliquisse talentorum duodecim. Et quum ab eo rogaretur
ubinam sepeliri vellet, dixisse :

In patriæ terræ gremio pulchrum est condier.

Poemata quoque scripsisse dicitur, eaque signata in Minervæ
fano in patrio solo condidisse. Ac Theætetus poeta hæc
de eo dicit :

Gratus erat mortalibus, at gratus mage Musis

Crantor; vix tetigit cana senecta virum.

Exanimem sed, terra, virum tu suscipe sacrum :
sane illic etiam vitam agit hic facilem.

(26) Admirabatur Crantor præ ceteris Homerum et Euripi-
dem, dicens arduum esse servata communis sermonis pro-
prietate tragice scribere et affectus movere, proferebatque
versiculum hunc ex Bellerophonte :

Eheu! quid eheu? humana nos passi sumus.

Antagoræ quoque poetæ dicuntur ut Crantoris versus in
Amorem facti ferri hujusmodi :

In dubio est animus, fertur tibi quod genus anceps,
te divum in numero primumne, Cupido, reponam,

τῶν ὅσους Ἐρεβός τε πάλαι βασιλείᾳ τε παῖδας
 γείνατο Νῦξ πελάγεσσιν ὑπ' εὐρέας Ὠκεανοῖο·
 (27) ἢ σέ γε Κύπριδος υἷα περίφρονος, ἢ σε Γαίης,
 ἢ Ἀνέμων· τοῖος σὺ κακὰ φρονέων ἀλάλησαι
 5 ἀνθρώποις ἢδ' ἐσθλά, τὸ καὶ σέο σῶμα δίφειον.

ἦν δὲ καὶ δεινὸς ὀνοματοποιῆσαι. τραγῳδὸν γοῦν ἀπε-
 λέκχτον εἶπεν ἔχειν φωνὴν καὶ φλοιῷ μεστήν· καὶ τι-
 νος ποιητοῦ σκίφης μεστός εἶναι τοὺς στίχους· καὶ τὰς
 Θεοφράστου θέσεις ὁστρεῖν γεγράφθαι. θαυμάζεται δὲ
 10 αὐτοῦ βιβλίον μάλιστα τὸ περὶ πένθους. Καὶ κατέ-7
 στρεψε πρὸ Πολέμωνος καὶ Κράττος, ὕδρωπικῇ δια-
 θέσει νοσήσας. καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἡμῶν·

Ἐπέκλυσε καὶ σέ, Κράντορ, ἡ νόσων κακίστη,
 χοῦτω μέλαν κατῆλθες Πλουτέως ἄβυσσον.
 15 καὶ σὺ μὲν ἐκεῖθι χαίρεις, σὼν λόγων δὲ χήρη
 ἔστηκεν Ἀκαδημία καὶ Σόλοι, πατρὶς σευ.

ΚΕΦ. Ζ'.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΣ.

28. Ἀρκεσίλαος Σεύθου [ἢ Σκυθίου], ὡς Ἀπολλόδορος 1
 20 ἐν τρίτῳ χρονικῶν, Πιτάνης τῆς Αἰολίδος. Οὗτός 2
 ἔστιν ὁ τῆς μέσης Ἀκαδημίας κατάρξας, πρῶτος ἐπι-
 σχῶν τὰς ἀποφάσεις διὰ τὰς ἐναντιότητας τῶν λό-
 γων. πρῶτος δὲ καὶ εἰς ἑκάτερον ἐπεχείρησε, καὶ πρῶτος
 τὸν λόγον ἐκίνησε τὸν ὑπὸ Πλάτωνος παραδεδομέ-
 25 νον καὶ ἐποίησε δι' ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως ἐρι-
 στικώτερον. Παρέβαλε δὲ Κράντορι τοῦτον τὸν τρό-3
 πον. τέταρτος ἀδελφὸς ἦν ὧν εἶχε δύο μὲν ὁμο-
 πατρίους, δύο δὲ ὁμομητρίους· καὶ τῶν μὲν ὁμομη-
 τρίων πρεσβύτερον Πυλάδην, τῶν δὲ ὁμοπατρίων Μοι-
 30 ρέα, ὃς ἦν αὐτῷ ἐπιτροπος. (29) ἤκουσε δὲ κατ' ἀρ-
 χὰς μὲν Αὐτολύκου τοῦ μαθηματικοῦ, πολίτου τυγγά-
 νοντος, πρὶν ἀπαίρειν εἰς Ἀθήνας, μεθ' οὗ καὶ εἰς
 Σάρδεϊς ἀπεδήμησεν· ἔπειτα Ξάνθου τοῦ Ἀθηναίου
 μουσικοῦ· μεθ' ὃν Θεοφράστου διήκουσεν. ἔπειτα
 35 μετῆλθεν εἰς Ἀκαδημίαν πρὸς Κράντορα· Μοιρέας μὲν
 γὰρ ὁ προσηρμένος ἀδελφὸς ἦγεν αὐτὸν ἐπὶ ῥητορικὴν·
 ὁ δὲ φιλοσοφίας ἤρα, καὶ αὐτοῦ Κράντωρ ἐρωτικῶς
 διατεθεὶς ἐπύθετο τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας Εὐριπίδου προε-
 νεγχάμενος·

40 Ὡ παρθέν', εἰ σώσαιμ' σ', εἴσει μοι χάριν;
 καὶ ὃς τὰ ἐχόμενα·

Ἄγου μ', ὦ ξέν', εἴτε δμωίδ' ἐθέλεις εἴτ' ἄλοχον.

(30) ἐκ τούτου συνήστην ἀλλήλοισιν· ἵνα καὶ τὸν Θεό-
 φραστον κνιζόμενόν φασιν εἶπεν ὡς εὐφυῆς καὶ εὐεπι-
 45 χείρητος· ἀπεληλυθὺς τῆς διατριβῆς εἶη νεανίσκος.
 Καὶ γὰρ ἐν τοῖς λόγοις ἐμβριθέστατος καὶ φιλογράμ-4

quos Erebusque senex et Nox regina profundis
 Oceani, ut memorant, quondam genuere sub undis,
 (27) an Venere, an Ventis, an Terra te esse creatum
 dicam: namque vagus mala tot mortalibus affers
 totque bona: hinc corpus tribuit natura biforme.

Erat autem et in nominibus fingendis felix. Nam tragæ-
 dum dixit non dolatam habere vocem et cortice plenam,
 et poetæ cujusdam versus blatta plenos esse ait; et Theo-
 phrasti quæstiones ostreis conscriptas esse. Laudatur ejus
 maxime liber quem de Luctu edidit. Obiit ante Polemo-
 nem et Cratelem aquæ intercutis morbo. Est nostrum
 epigramma in eum hujusmodi:

Febrium petivit, Crantor, et te maxime atrox,
 atque in nigram deduxit inferorum abyssum:
 et tu quidem illic lætus, at vidua tuorum
 Academia est sermonum et urbs Soli paterna.

CAP. VI.

ARCESILAUS.

28. Arcesilaus Seuthi [seu Seythæ] filius, sicut Apollodo-
 rus in tertio Chronicorum ait, Pitana in Æolide oriundus.
 Hic est mediæ auctor Academiæ, primusque colibuit as-
 sensum propter argumentorum repugnantias. Idem primus
 in utramque partem disserere aggressus est, et primus philo-
 sophiam, qualem Plato tradiderat, immutavit, eamque
 interrogando et respondendo litigiosiore reddidit. Cran-
 tori vero in hunc modum congressus est. Quartus erat ex
 fratribus, qui illi duo erant ex eodem patre duoque eadem
 ex matre nati. Ex his alter, qui eadem ex matre ma-
 jor natu erat, Pylades; qui ex patre, Mœreas diceba-
 tur, atque ejus tutor erat. (29) Audivit itaque prin-
 cipio quidem Autolycum mathematicum, civem suum
 antequam proficisceretur Athenas, quicum Sardes quoque
 perrexit; deinde Xanthum Atheniensem, musicum; post
 quem Theophrasti auditor fuit. Tum demum in Acade-
 miam se ad Crantorem contulit: Mœreas enim frater,
 quem prædiximus, ad oratoriam ediscendam hortabatur,
 sed illum philosophiæ jam amor ceperat. Eum Crantor
 amore in eum affectus Euripidis ex Andromeda versiculo
 producto rogat:

O virgo, si te servem, habebis gratiam?

cui ille quod apud Euripidem sequitur respondit:

Duc, hospes, ancillam me aut, si vis, conjugem.

(30) Ex hoc jam conjuncti ambo vivebant. Ac Theophrastum
 ægre tulisse aiunt illius recessum ac dixisse, Perquam inge-
 niosus promptusque adolescens e schola discessit. Namque
 quum esset in dicendo gravissimus atque in scribendo satis

ματος ἱκανῶς γενόμενος ἤπτετο καὶ ποιητικῆς. καὶ αὐτοῦ φέρεται ἐπίγραμμα εἰς Ἀτταλον ἔχον οὕτω·

Πέργαμος οὐχ ὅπλοις κλεινὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵπποις
πολλάκις αὐδᾷται Πίσαν ἀνὰ ζαθέην.

5 εἰ δὲ τὸν ἐκ Διόθεν θεμιτὸν θνατῇ νόον εἰπεῖν,
ἔσσεται εἰσαῦτις πολλὸν αἰοδοτέρη.

ἀλλὰ καὶ εἰς Μηνόδωρον τὸν Εὐδάμου, ἐνὸς τῶν συ-
σχολαστῶν ἐρώμενον·

(31) Τηλοῦ μὲν Φρυγίῃ, τηλοῦ δ' ἱερῇ Θυάτειρα·

10 ὃ Μηνόδωρε, σὴ πατρίς, Καδανάδῃ.

ἀλλὰ γὰρ εἰς Ἀχέροντα τὸν οὐ φατὸν ἴσα κέλευθα,
ὡς αἶνος ἀνδρῶν, πάντοθεν μετρεῦμενα.

σῆμα δέ τοι τόδ' ἔρεξεν ἀριφραδὲς Εὐδάμος, ὃ σὺ
πολλῶν πενεστέων ἦσθα προσφιλέστατος.

15 ἀπεδέχετο δὲ πάντων μᾶλλον Ὅμηρον, οὗ καὶ εἰς ὕπνον
ἰὼν πάντως τι ἀνεγίνωσκεν· ἀλλὰ καὶ ὄρθρου λέγων
ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ἀπιέναι, ὅπότε ἂν βούλοιτο ἀναγνῶ-
ναι. τὸν τε Πίνδαρον ἔφασκε δεινὸν εἶναι φωνῆς ἐμ-
πλήσαι καὶ ὀνομάτων καὶ ρημάτων εὐπορίαν παρα-
20 σχεῖν. Ἰωνα δὲ καὶ ἐχαρακτήριζε νέος ὢν. (32) Διτὶ-5
κουσε δὲ καὶ ἵππωνικου τοῦ γεωμέτρου· θν καὶ ἔσκωψε
τὰ μὲν ἄλλα ωθρόν ὄντα καὶ χασιμῶδη, ἐν δὲ τῇ τέχνῃ
τεθεωρημένον, εἰπὼν τὴν γεωμετρίαν αὐτοῦ χάσκοντος
εἰς τὸ στόμα ἐμπτῆναι. τοῦτον καὶ παρακώφοντα ἀνα-

25 λαβὼν οἶκοι ἐς τοσοῦτον ἐθεράπευσεν, ἐς ὅσον ἀποκατα-
στήσαι. Κράτητος δὲ ἐκλιπόντος κατέσχε τὴν σχολήν, 6
ἐκχωρήσαντος αὐτῷ Σωκρατίδου τινός. Διὰ δὲ τὸ 7
περὶ πάντων ἐπέγειν οὐδὲ βιβλίον, φασὶ τινες, συνέ-
γραψεν οἱ δέ, ὅτι ἐφωράθη τινα διορθῶν, ἃ φασιν οἱ

30 μὲν ἐκδοῦναι, οἱ δὲ κατακαῦσαι. Ἐφίκει δὲ θαυμάζειν 8
καὶ τὸν Πλάτωνα καὶ τὰ βιβλία ἐκέχτητο αὐτοῦ. (33)
ἀλλὰ καὶ τὸν Πύρρωνα κατὰ τινας ἐζηλώκει. Καὶ τῆς 9
διαλεκτικῆς εἶχετο καὶ τῶν Ἑρετρικῶν ἤπτετο λόγων·
ἔθεν καὶ ἐλέγετο ἐπ' αὐτοῦ ὑπ' Ἀρίστωνος·

35 Πρόσθε Πλάτων, ὅπιθεν Πύρρων, μέσσος Διόδωρος.
καὶ ὁ Τίμων ἐπ' αὐτοῦ φησιν οὕτως·

Τῇ γὰρ ἔχων Μενεδήμου ὑπὸ στέρνοισι μόλυβδον
θεύσεται εἰς Πύρρωνα τὸ πᾶν κρέας ἢ Διόδωρον.

καὶ διαλιπὼν αὐτὸν ποιεῖ λέγοντα·

40 Ἰζομαι εἰς Πύρρωνα καὶ εἰς σχολίων Διόδωρον.

Ἦν δὲ καὶ ἀξιομακρώτατος καὶ συνηγμένος καὶ ἐν τῇ 10
λαλιᾷ διασταλτικός τῶν ὀνομάτων. ἐπικόπτης θ' ἱκα- 11
νός καὶ παρρησιαστής· (34) διὸ καὶ πάλιν ὁ Τίμων οὐ-
τωσὶ περὶ αὐτοῦ·

45 καὶ * νεὸν μὴ λησῆς ἐπιπλήξῃσιν ἐγκαταμηνύς.

ἔθεν καὶ πρὸς τὸν θρασύτερον διαλεγόμενον νεανίσκον,
« οὐ λήφεται τις, ἔφη, τοῦτον ἀσπραγῶ; » πρὸς δὲ τὸν
αἰτίαν ἔχοντα περαίνεσθαι, ὡς ἀνήγγεχεν αὐτῷ ὅτι οὐ
δοκεῖ ἕτερον ἑτέρου μεῖζον εἶναι, ἠρώτησεν εἰ οὐδὲ τὸ
50 δεκαδάκτυλον τοῦ ἑξαδάκτυλου. Ἦμονος δὲ τινος Χίου

exercitatus, poeticae quoque operam dedit. Fertur ejus epi-
gramma in Attalum in hanc sententiam :

Pergamus haud armis solum celeberrima, verum
saepe et equis victrix fertur Olympiacis.

At si mortali fas praesagire futurum,
rursus erit multo commemorata magis.

Atque in Menodorum Eudami filium, unum ex condisci-
pulis ab eo amatum :

(31) Sacra quidem procul est Phrygia et procul est Thyatira,
o Menodore, patria tua, Cadanade.

Verum aequis spatiis infandi Acherontis ad undas,
proverbium ut fert, undique via panditur.

Eudamus insigni hoc tibi condidit arte sepulcrum,
cui tu Penestarum (servorum) omnium carissimus.

Amplectebatur Homerum maxime ex omnibus, cujus adeo
studiosus erat, ut semper ante somnum ejus aliquid lege-
ret; mane quoque quum surgeret dicens se ad amasium ire,
quum se velle legere innueret. Pindarum dicebat esse inpru-
mis idoneum unde aliquis grandiloquus fieret, verborum-
que ac sententiarum copia augeretur. Ionem quoque de-
scripsit [?], quum esset juvenis. (32) Hipponici item geo-
metrae auditor fuit, in quem jocatus ille plerumque est,
quod quum esset hebes et obtusus et oscitans, artis tamen
intelligentiam assecutus videretur, [hiant] illi geometriam
in os advolvavisse aiebat. Eum etiam dementem aliquando
effectum domi secum habuit, atque tam diu illius curam
egit quoad redderetur sensui. Cratete autem vita functo
scholam obtinuit, cedente ipsi Socratide quodam. Nullum
vero librum scripsisse ferunt, quod aequè de omnibus sus-
penderet sententiam; alii, quod deprensus esset dum quaedam
emendaret, tradunt: ea alii non edidisse eum, alii flammis
tradidisse aiunt. In honore summo Platonem habuit, cujus
sibi libros paraverat. (33) Sunt qui Pyrrhonem quoque imi-
tatum asseverent. Dialecticae quoque studebat, Eretrico-
rumque sermones ac rationes attingit: unde et de illo ab Ari-
stone dicebatur :

Ante Plato, retro Pyrrho, medius Diodorus.

Ac Timon sic de illo locutus est :

Hic enim habens Menedemi subter pectora plumbum
decurret Pyrrhonem ad carnosum aut Diodorum.

Et paullo post eum facit sic dicentem :

Accedam ad Pyrrhonem atque obliquum Diodorum.

Erat autem proloquiis abunde utens et astrictus atque in dis-
11 serendo accurate nomina a se invicem distinguens. Prae-
terea satisfecerat objurgator et magna libertate oris : (34) quam-
obrem de eo rursus Timon sic ait :

Et juvenem ne lateas [?] objurgationibus immiscens.

Unde et adolescente quodam audacius quam par erat lo-
quente, Nemone, inquit, hunc talo expugnabit? Quum
retulisset ad eum quidam qui muliebria pati putabatur, non
videri sibi altero alterum majus, interrogavit an ne id qui-
dem quod decem digitorum esset, eo quod sex digitorum.

ἀειδοῦς ὄντος καὶ ὑπολαμβάνοντος εἶναι καλοῦ καὶ ἐν
 χλανίσιν ἀεὶ ἀναστρεφόμενου, εἰπόντος δὲ οὐ δοκεῖ αὐτῷ
 σοφὸς ἐραστήσεσθαι, ἔφη, πότερον οὐδ' ἐὰν οὕτω καλὸς
 ᾦ τις ὥσπερ σὺ οὐδ' ἐὰν οὕτω καλὰ ἱμάτια ἔχῃ; ἐπεὶ
 5 δὲ καὶ παρακίναδος ὦν ὡς εἰς βαρὺν τὸν Ἀρκεσίλαον
 ἔφη·

(35) Ἔξεστ' ἐρωτᾶν πότνιά σ' ἡ σιγὴν ἔχειν;

ὑπολαβὼν ἔφη·

Γύναι, τί μοι τραχέα κοῦκ εἰθισμένως

10 λαλεῖς;

στομῶλου δὲ ἀγεννοῦς πράγματα αὐτῷ παρέχοντος ἔφη·
 Ἀκόλασθ' ὁμιλεῖν γίγνεται δούλων τέκνα.

ἄλλου δὲ πολλὰ φλυαροῦντος οὐδὲ τίθης αὐτὸν χαλε-
 πῆς τετυχηκέαι ἔφη· τιεὶ δὲ οὐδὲ ἀπεκρίνετο. πρὸς
 15 δὲ τὸν δανειστικὸν καὶ φιλόλογον εἰπόντα τι ἀγνοεῖν,
 ἔφη·

Λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι

θῆλειαν ὄρνιν, πλὴν σταν τόκος παρῇ.

ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου τοῦ Σοφοκλέους. (36)
 20 πρὸς Ἀλεξίνειον τινα διαλεκτικόν, μὴ δυνάμενον κατ'
 ἀξίαν τῶν Ἀλεξίνου τι διηγήσασθαι, τὸ Φιλοξένῳ πρὸς
 τοὺς πλινθιακοὺς πραχθὲν εἶπεν· ἐκεῖνος γὰρ τὰ αὐτοῦ
 κακῶς ᾄδοντας τούτους καταλαβὼν αὐτὸς τὰς πλίνθους
 αὐτῶν συνεπάτησεν, εἰπὼν, «ὡς ὑμεῖς τὰ ἐμὰ δια-
 25 φθεῖρετε, οὕτω καὶ γὰρ τὰ ὑμέτερα. » Ἦχθετο οὖν δὴ
 τοῖς μὴ καθ' ὅραν τὰ μαθήματα ἀνεληφόσι. φυσι-
 κῶς δὲ πως ἐν τῷ διαλέγεσθαι ἐχρῆτο τῷ Φήμῳ ἐγὼ,
 καὶ, Οὐ συγκαταθήσεται τούτοις ὁ δεῖνα, εἰπὼν τού-
 νομα· ὁ καὶ πολλοὶ τῶν μαθητῶν ἐξήλουν καὶ τὴν ῥη-
 30 τορείαν καὶ πᾶν τὸ σχῆμα. (37) ἦν δὲ καὶ εὐρεσιλογώτα-
 τος ἀπαντῆσαι εὐστόχως καὶ ἐπὶ τὸ προκείμενον ἀνε-
 μεγεῖν τὴν περιόδον τῶν λόγων καὶ ἀπαντι συναρμό-
 σασθαι καιρῷ. πειστικὸς τε ὑπὲρ πάνθ' ὄντιον· παρὸ
 καὶ πλείους πρὸς αὐτὸν ἀπήντων εἰς τὴν σχολήν, καί-
 35 περ ὑπ' ὀξύτητος αὐτοῦ ἐπιπληττόμενοι. ἀλλ' ἔφερον
 ἡδέως· καὶ γὰρ ἦν ἀγαθὸς σφόδρα καὶ ἐλπιδὼν ὑποπιμ-
 πλὰς τοὺς ἀκούοντας. ἐν τε τῷ βίῳ κοινωνικώτατος
 ἐγένετο καὶ εὐεργετῆσαι πρόχειρος ἦν καὶ λαθεῖν τὴν
 χάριν ἀτυφώτατος. εἰσελθὼν γοῦν ποτὲ πρὸς Κτησί-
 40 βιον νοσοῦντα καὶ ἰδὼν ἀπορίᾳ θλιβόμενον, κρύφα βα-
 λάντιον ὑπέθηκε τῷ προσκεφαλαίῳ· καὶ δὲ εὐρίων, « Ἀρ-
 κεσίλαον, φησί, τὸ παῖγνιον. » ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε χι-
 λίας ἀπέστειλεν. (38) Ἀρχίαν τε τὸν Ἀρκάδα Εὐμέ-
 νει συστήσας πολλῆς ἐποίησε τυχεῖν τῆς ἀξίας. Ἐλευ-
 45 θέριος τε ὦν καὶ ἀφιλαργυρώτατος εἰς τὰς ἀργυρικὰς
 δεῖξεις ἀπήντα πρῶτος καὶ ἐπὶ τὴν Ἀρχεκράτους καὶ
 Καλλικράτους τὰς χρυσαῖας παντὸς ἐσπευδε μάλλον.
 συχνοῖς τε ἐπῆρκει καὶ συνηράνιζε· καὶ ποτὲ τινος
 ἀργυρώματα λαβόντος εἰς ὑποδοχὴν φίλων καὶ ἀπο-
 50 στεροῦντος οὐκ ἀπήτησεν οὐδὲ προσποιήθη. οἱ δὲ
 φασιν ἐπιτηδὲς χρῆσαι καὶ ἀποδιδόντος, ἐπεὶ πέ-

Hemone quodam Chio, quum esset deformis, formosum se
 arbitrans ac semper molles sumptuosasque vestes induente,
 ac dicente videri sibi sapientem non amaturum, Num, ait,
 ne tum quidem si ita quispiam fuerit pulcher ut tu et ita
 speciose induatur? Quum vero idem qui insuper esset cinæ-
 dicus, tanquam in superbiorem Arcesilaum, diceret:

(35) Licet rogem te, domina, aut obmutescere?

respondit:

Quid aspra, mulier, ac præter morem tuum
 proloqueris?

Loquace item quodam ignobili negotium ipsi facessente
 inquit:

Petulantes esse nati servorum assolent.

Alium loquacem itidem multanugantem ne nutricem qui-
 dem difficile nactum dixit. Quibusdam vero ne respondebat
 quidem. Fœneratore quodam ac discendi studioso quiddam
 se ignorare dicente dixit:

Nempe etiam ventorum ampli feminam latent

avem meatus, nisi sunt partus (vel usurae) tempora.

Sumpta sunt autem ista ex CEnomao Sophoclis. (36) Alexi-
 nium quendam dialecticum Alexini quædam commode ac
 pro merito enarrare non valentem, quid Philoxenus adver-
 sus lateritios operarios egisset, admonuit. Ille enim, quum
 carmina sua male cantantes offendisset, lateres illorum
 conculcare cœpit ac dicere, Ut vos mea corrumpitis, ita
 ego vestra dissipabo. Ferebat graviter, si quis intempestive
 12 disciplinas liberales arripisset. Proprie vero nescio quo
 modo in disserendo utebatur hoc verbo, Arbitror equidem,
 et, Non assentietur istis ille, eum ex nomine appellans;
 idque discipulorum quoque plurimi imitabantur, neque id
 solum, verum et rhetoricen ejus omnemque dicendi mor-
 dum habitumque corporis exprimere nitebantur. (37)
 Erat autem illi inventionis præcipua felicitas, ut facile oc-
 curreret objectis, orationisque ambitum ad id quod erat
 propositum referret atque omni se temporis accommodaret.
 Magna illi præterea ultra omnes ceteros erat persuadendi
 quæ vellet facilitas; unde factum est ut ad eum audiendum
 confluerent plurimi, quanquam illius acumine compuncti.
 Quod tamen illi æquo animo ac libenter tolerabant: erat
 enim vir egregie bonus, quique auditorum suorum
 animos spe implebat. Erat illi summa facilitas in commu-
 nicandis rebus suis, atque ad ferenda beneficia promptus
 occurrebat: latere quoque gratiam omni studio quærebat,
 fastum maxime exhorrens. Sic ingressus aliquando ad
 Ctesibium ægrotum vidensque eum inopia premi, clan-
 culum marsupium pulvino supposuit: quo ille invento,
 Arcesilai, inquit, hic jocus. Sed et alias mille ad eum
 drachmas misit. (38) Archiam vero Arcadem Eumeni com-
 mendans ut magna dignitate fungeretur effectit. Liberalis
 quoque admodum fuit argentique minime cupidus ad spec-
 tacula et acroamata quæ pretio exhibebantur primus oc-
 currere solebat, adque ea quæ Archecrates exhibebat et Cal-
 licrates, quæ numo aureo constabant, præ ceteris omnibus
 studiosè accurrebat. Plurimisque pecunias a se coactas
 subministrabat. Acceperat ab eo quidam ad accipiendos
 amicos argentea vasa; quæ quum is non redderet, non re-
 petiit ac semper dissimulavit. Aiunt alii de industria hæc
 eum utenda dedisse, et quum ea ille redderet, quia pau-

νης ἦν, χάρισασθαι. ἦν μὲν οὖν αὐτῷ καὶ ἐν Πιτάνῃ
περιουσία, ἀφ' ἧς ἀπέστειλεν αὐτῷ Πυλάδης ὁ ἀδελ-
φός. Ἀλλὰ καὶ ἐγχορήγει αὐτῷ πολλὰ Εὐμένης ὁ τοῦ
Φιλεταίρου· διὸ καὶ τούτῳ μόνῳ τῶν ἄλλων βασιλέων
5 προσεφώνει. (39) πολλῶν δὲ καὶ τὸν Ἀντίγονον θερα-
πευόντων καὶ ὅποτε ἤχοι ἀπαντῶντων αὐτὸς ἡσύχαζε,
μὴ βουλόμενος προσεμπίπτειν εἰς γυνῶσιν. φίλος τε ἦν
μάλιστα Ἱεροκλεῖ τῷ τὴν Μουνυχίαν ἔχοντι καὶ τὸν
Πειραιᾶ· ἐν τε ταῖς ἐορταῖς κατῆι πρὸς αὐτὸν ἐκάστοτε.
10 καὶ δὴ καὶ πολλὰ ἐκείνου συμπεύοντος ὥς τ' ἀσπάσα-
σθαι τὸν Ἀντίγονον, οὐκ ἐπέισθη, ἀλλ' ἕως πυλῶν
ἐλθὼν ἀνέστρεψε. μετὰ τε τὴν Ἀντιγόπου ναυμα-
χίαν πολλῶν προσιόντων καὶ ἐπιστολία παρακλη-
τικὰ γραφόντων αὐτὸς ἐσιώπησεν. ἀλλ' οὖν ὁμοῦ
15 ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐπρέσθευσεν εἰς Δημητριάδα πρὸς
Ἀντίγονον καὶ οὐκ ἐπέτυχε. Τὸ πᾶν δὴ διέτριβεν ἐν
τῇ Ἀκαδημίᾳ τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων. (40) καὶ
ποτε δὴ καὶ Ἀθήνησιν ἐν τῷ Πειραιεῖ πρὸς τὰς θέσεις
λέγων ἐχρόνισεν, οἰκείως ἔχων πρὸς Ἱεροκλέα· ἐφ' ᾧ
20 καὶ πρὸς τιῶν διεβάλλετο. Πολυτελής δὲ ἄγαν ὢν—
καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἕτερος Ἀρίστιππος;—ἐπὶ τὰ δεῖπνα
πρὸς τοὺς ὁμοιοτρόπους μὲν, πλὴν ἄλλ' ἀπῆντα. καὶ
Θεοδότῃ τε καὶ Φίλᾳ ταῖς Ἡλείαις ἐταίραις συνώκει
φανερῶς καὶ πρὸς τοὺς διασύροντας προσεφέρετο τὰς
25 Ἀριστίππου χρείας. φιλομεγαλύνειν τε ἦν καὶ καταφε-
ρῆς· θῆεν οἱ περὶ Ἀρίστωνα τὸν Χίων στωικοὶ ἐπεκά-
λουν αὐτῷ, φθορέα τῶν νέων καὶ κιναιδολόγον καὶ θρα-
σύν ἀποκαλοῦντες. (41) καὶ γὰρ δὴ καὶ Δημητρίου
τοῦ πλεύσαντος εἰς Κυρήνην ἐπὶ πλεόν ἐρασθῆναι λέγε-
ται, καὶ Κλεοχάρους τοῦ Μυρλεανοῦ· ἐφ' ᾧ καὶ πρὸς
30 τοὺς κωμάσαντας εἰπεῖν αὐτὸς μὲν θέλειν ἀνοῖξαι,
ἐκείνων δὲ διακωλύειν. Τούτου δὲ ἦρων καὶ Δημοχάρ-
ης ὁ Ἀάχης καὶ Πυθοκλῆς ὁ τοῦ Βουγέλου· οὗς κα-
ταλαβὼν ὑπ' ἀνεξικακίας παραχωρεῖν ἔφη. διὰ ταῦτα
35 δὴ οὖν ἔδρακνόν τε αὐτὸν οἱ προσηρμένοι καὶ ἐπέσχω-
πτον ὡς φίλογλον καὶ φιλόδοξον· μάλιστα δὲ ἐπετίθεντο
αὐτῷ οἱ περὶ Ἱερώνυμον τὸν περιπατητικόν, ὅποτε συν-
άγοι τοὺς φίλους εἰς τὴν Ἀλκυονέως τοῦ Ἀντιγόπου υἱοῦ
ἡμέραν, εἰς ἣν ἱκανὰ χρήματα ἀπέστειλεν Ἀντίγονος
40 πρὸς ἀπόλαυσιν. (42) ἐνθα καὶ παραιτούμενος ἐκάστοτε
τὰς ἐπικυλικίους ἐξηγήσεις πρὸς Ἀρίδην προτείνοντά
τι θεώρημα καὶ ἀξιοῦντα εἰς αὐτὸ λέγειν εἶπεν, « ἀλλ'
αὐτὸ τοῦτο μάλιστα φιλοσοφίας ἴδιον, τὸ τὸν καιρὸν
ἐκάστων ἐπίστασθαι. » εἰς δὲ τὸ διαβαλλόμενον αὐτοῦ
45 φίλογλον καὶ Τίμων τά τ' ἄλλα φησίν, ἀτὰρ δὴ καὶ
τοῦτον τὸν τρόπον·

ᾧ εἰπὼν ὄχλοιο περίστασιν εἰσκατέδυνεν.

οἱ δὲ μιν ἤντε γλαῦκα περὶ σπίζαι τερατοῦντο
ἡλέματον δεικνύντες· ὅθ' οὐνεκεν ὄχλοαρέσκης,

50 οὐ μέγα πρῆγμα, τάλας· τί πλατύνεται, ἡλίθιος ὢς;

Οὐ μὴν ἀλλ' οὕτως ἄτυρος ἦν ὥστε τοῖς μαθηταῖς πα-
ρῆναι καὶ ἄλλων ἀκούειν. καὶ τινος Χίου ἐνανίσκου
μὴ εὐαρεστομένου τῇ διατριβῇ αὐτοῦ, ἀλλ' Ἱερωνύ-

per erat, ei largitum fuisse. Erat illi etiam Pitanae res
ampla, ex qua ipsi Pylades frater suppedibat. Sed et Eu-
menes Philetæri filius ipsum largissimis frequentibusque
afficiebat donis; quocirca et huic soli preter ceteros reges
dicabat libros suos. (39) Quum Antigonum multi colerent
et quoties adveniret, progredierentur obviam salutandi gra-
tia, ipse se domi continebat, nolens in illius notitiam prior
incidere. Hieroclis item amicitia inprimis fruebatur, qui
Munychiam possidebat et Piræeum. Itaque diebus feriis
semper descendere ad eum consueverat, et quum ab eo
quoque ut Antigonom salutatum iret impelleretur, nun-
quam induci potuit, sed semel ad portas usque urbis progres-
sus domum rediit. Post navalem vero Antigoni pugnam
plurimis eum adeuntibus literasque blanditiarum plenas
scribentibus tacuit ipse. Attamen pro patria legationem ad
Antigonom suscepit Demetriadem et absque effectu rediit.
Omne igitur tempus vixit in Academia, reipublicæ negotia
fugiens. (40) Interdum et Athenis in Piræeo ad proposita ex
6 tempore dicens morabatur, Hierocli familiaris: unde et a
plerisque carpebatur. Magnificentia præterea excellens—
quid enim aliud erat quam alter Aristippus?—convivia ce-
lebrabat, sed solum cum iis qui eandem vitæ studiorumque
rationem sequebantur. Theodotam et Philam meretrices ex
Elide palam secum habebat, carpentibusque Aristippi scripta
proferebat. Adolescentibus item maxime studebat eratque
in amorem pronus. Unde illum Aristo Chius Stoicus cor-
ruptorem juvenum, cinædo digna loquentem et procacem
appellabat. (41) Namque et Demetrium eum qui
Cyrenen navigavit amasse plurimum dicitur, et Myrleanum
Cleocharem, de quo et ad comessantes dixisse se quidem
aperire velle, illum autem prohibere. Hunc amabant et
Demochares Lachietis et Pythocles Bugeli filius: quos ille
quum deprehendisset, cedere se pro sua patientia dixit.
Propterea carpebant eum et objurgabant ii quos diximus ut
vulgo addictum gloriolamque captantem. Sed acerrime eum
reprehendebat Hieronymus Peripateticus, quoties convo-
casset amicos ad celebrandam natalem diem Halcyonei, filii
Antigoni, qua die pecunias plurimas in sumptum mittebat
Antigonus. (42) Ubi quum devitaret inter pocula disse-
rere, Aridelo proponenti sibi quandam quaestionem, po-
stulantique ut de hac dissereret, dixisse ferunt, At hoc
ipsum inprimis philosophiæ proprium est, cujusque rei
tempus scire. In id autem quod turbæ addictus esse cul-
pabatur et Timon quum alia tum hæc quoque ita dicit:

Hæc ait et mediæ turbæ sese intulit: illi

ceu fringillæ ululam circum stupuere loquaces

monstrantesque levem: nam tu, vanissime, plebis

supplex captator, quid ob hæc, vesane, ferocis?

Attamen alioqui ita moderatus et fastus fugiens erat, ut
discipulos moneret et alios audire. Et quum adolescens
quidam Chius non ipsius scholam, sed Hieronymi quem

μου τοῦ προειρημένου, αὐτὸς ἀπαγαγὼν συνέστησε τῷ φιλοσόφῳ, παραινέσας εὐτακτεῖν. (43) γάρριεν δ' αὐτοῦ φέρεται κάκεινο· πρὸς τὸν πύθόμενον διὰ τί ἐκ μὲν τῶν ἄλλων μεταβαίνουσιν εἰς τὴν Ἐπικούρειον, ἐκ δὲ τῶν Ἐπικουρείων οὐδέποτε, ἔφη, « ἐκ μὲν γὰρ ἀνδρῶν γάλλοι γίνονται, ἐκ δὲ γάλλων ἄνδρες οὐ γίνονται. » Λοιπὸν δὲ πρὸς τῇ τέλει γινόμενος ἅπαντα κατατέλλοιτο Πυλάδῃ τὰδελεφῶν τὰ αὐτοῦ· ἀνθ' ὧν ἐς Χίον αὐτὸν προήγαγε τὸν Μοιρέαν λανθάνων, κάκειθεν εἰς Ἀθήνας ἀπήγαγε. περιῶν δὲ οὔτε γύναιον ἐπηγάγετο οὔτ' ἐπαυδοποιήσατο. τρεῖς τε διαθήκας ποιησάμενος ἔθετο τὴν μὲν ἐν Ἐρετρίᾳ πρὸς Ἀμφικρίτον, τὴν δ' Ἀθήνῃσι παρὰ τινος τῶν φίλων, τὴν δὲ τρίτην ἀπέστειλεν εἰς οἶκον πρὸς Θυμασίαν ἑνα τινὰ τῶν ἀναγκαίων, ἀξιώσας διατηρῆσαι· πρὸς ὃν καὶ γράφει ταυτί·

Ἀρκεσίλαος Θυμασίᾳ γράειν.

44. Δέδωκα Διογένηι διαθήκας ἐμαυτοῦ κομίσαι πρὸς σέ· διὰ γὰρ τὸ πολλὰκις ἀρρωστεῖν καὶ τὸ σῶμα ἀσθενὲς ἔχειν ἔδοξέ μοι διαθεῖσθαι, ἵν' εἴ τι γένοιτο ἄλλοιόν, μή τι σὲ ἥδικαίως ἀπίω, τὸν εἰς ἐμὴν ἔκτενός οὕτω περιουσιμῆμένον. καὶ ἀξιοπιστότατος δ' εἰ τῶν ἐνθάδε σύ μοι τηρῶν αὐτάς διὰ τε τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς οἰκειότητα. πειρῶ οὖν μεμνημένος διότι σοι πίστιν τὴν ἀναγκαϊοτάτην παρακατατίθεμαι, δίκαιος ἡμῖν εἶναι, ὅπως ὅσον ἐπὶ σοὶ τὰ κατ' ἐμὲ εὐσηγμένως ἢ μοι διωκημένα. κεῖνται δὲ Ἀθήνῃσι αὐταὶ παρὰ τισι τῶν γνωρίμων καὶ ἐν Ἐρετρίᾳ παρ' Ἀμφικρίτῳ.

Ἐτελεύτησε δέ, ὡς φησιν Ἑρμιππος, ἄκρατον ἐμφόρῳ ῥηθεὶς πολὺν καὶ παρακόψας, ἥδη γεροντὶς ἔτος πέμπτον καὶ ἑβδομηκοστὸν, ἀποδεγθεὶς πρὸς Ἀθηναίων ὡς οὐδεὶς. (45) ἔστι καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν·

Ἀρκεσίλαε, τί μοι τόσον οἶνον ἄκρατον ἀφειδῶς ἔσπασας, ὥστε φρενῶν ἑκτὸς ὀλισθῆς ἑῶν; οἰκτεῖρω σ' οὐ τόσον ἐπεὶ θάνες, ἀλλ' ὅτι Μούσας ὑβρίσας οὐ μετρίῃ χρησάμενος κύλικι.

Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρκεσίλαοι· ποιητὴς ἀρ-21 χαίας κωμωδίας, ἄλλος ἐλεγείας, ἕτερος ἀγαματοποιός· εἰς ὃν καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα ταυτί·

Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα, διηκόσαι δ' ἄρ' ὁ μισθὸς δραχμαὶ τὰ Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράγος. ἀσκητὸς δ' ἐποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν ἄξιος Ἀρκεσίλας υἱὸς Ἀριστοδίκου.

ὁ δὲ προειρημένος φιλόσοφος, καθὰ φησιν Ἀπολλόδορος ἐν χρονικοῖς, ἤρχαζε περὶ τὴν εἰκοστὴν καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα.

prædiximus scholam plus sibi placere significasset, ipse manu apprehensum ad illum duxit, philosophoque commendavit, admonens servaret ordinis ac disciplinæ gravitatem. (34) Perlepidum et hoc illius dictum memoratur. Percontanti enim cur ex disciplinis aliis plerique ad sectam Epicuream transirent, ex Epicureis vero nullus se ad ceteras conferret, ait, Quia ex viris quidem galli fiunt, ex gallis viri nunquam. Quum vero jam esset morti proximus, sua omnia Pyladi fratri legavit: quoniam is illum insciente Mœrea Chium duxerat, atque inde Athenas deduxerat. Nunquam vero uxorem duxit aut filios genuit. Tria testamenta conscripsit. Ex his unum Eretriæ penes Amphicritum deposuit; secundum Athenis apud quosdam ex amicis; tertium domum ad Thaumasiā quendam necessarium suum misit, orans ut illud servaret. Ad quem ita etiam scripsit:

Arcesilaus Thaumasiæ S.

44. Testamentum meum Diogeni tradidi ad te perferendum. Quia enim sæpius ægroto et corpore non recte valeo, testamentum facere placuit, ut si quid mihi acciderit, sine tua injuria proficiscar ex vita, qui unus ex omnibus maximo in me studio semper fuisti. Fidissimus autem es mihi omnium qui istic sunt ad illud custodiendum, tum propter ætatem, tum propter necessitudinem nostram. Cura igitur, memor quantum tuæ fidei committam, ut in nos justus sis; ut quantum in te est rebus meis recte videar consuluisse. Depositum est hoc testamentum Athenis apud quosdam ex amicis et Eretriæ penes Amphicritum.

Obiit, ut Hermippus ait, quum merum immodice hausisset ac delirasset, septuagesimo et quinto ætatis anno, acceptus Atheniensibus ut nemo alius. (45) Est etiam nostrum in hunc hocce:

Arcesilae, merum quid tantum prodigus hausti, extra sis mentem lapsus ut ipse tuam? Nec tua me tantum mors afficit, at mihi Musas immodica læsas sorbitione dolet.

Fuerunt et tres alii Arcesilai: primus poeta priscæ comædiæ, secundus elegiæ, tertius sculptor: in quem et Simonides hoc scripsit epigramma:

Bis centum Parisi simulacrum insigne Dianæ hoc drachmis constat, quis nota capreolus. Absolvit doctus cælo manibusque Minervæ Arcesilas sculptor, natus Aristodici.

Prædictus autem philosophus, ut ait Apollodorus in Chironicis, floruit circa centesimam et vicesimam Olympiadem.

ΚΕΦ. Ζ'.

CAP. VII.

ΒΙΩΝ.

BION.

46. Βίων τὸ μὲν γένος ἦν Βορυσθενίτης, ὧντινων δὲ γονέων καὶ ἀφ' οὗων πραγμάτων ἤξεν ἐπὶ φιλοσοφίαν, αὐτὸς Ἀντιγόνῳ διασκαφεῖ. ἐρομένου γὰρ αὐτὸν

Τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;

6 αἰσθόμενος ὅτι προδιαβέβληται, φησὶ πρὸς αὐτόν·
« ἐμοὶ ὁ πατήρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπο-
μυσσόμενος — διεδόλῳ δὲ τὸν ταριχέμπορον — γένος
Βορυσθενίτης, ἔχων οὐ πρόσωπον, ἀλλὰ συγγραφὴν ἐπὶ
τοῦ προσώπου, τῆς τοῦ δεσπότης πικρίας σύμβολον·
10 μήτηρ δὲ οἶαν ὁ τοιοῦτος ἂν γῆμαι, ἀπ' οἰκῆματος.
ἔπειτα ὁ πατήρ παρατελωνησάμενός τι πανοίχιος
ἐπράθη μεθ' ἡμῶν. καί με ἀγοράζει τις ῥήτωρ νεώτερον
ὄντα καὶ εὐχαριν· ὅς καὶ ἀποθηνήσκων κατέλιπέ μοι
πάντα. (47) καὶ γὰρ κατακάυσας αὐτοῦ τὰ συγγράμματα
15 καὶ πάντα συγζύσας Ἀθήναζε ἦλθον καὶ ἐφιλοσό-
φησα.

Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.

ταῦτά ἐστι τὰ κατ' ἐμέ. ὥστε παυσάσθωσαν Περσαῖός
τε καὶ Φιλωνίδης ἰστοροῦντες αὐτά· σκόπει δὲ με ἐξ
20 ἐμαυτοῦ. » Καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ὁ Βίων τὰ μὲν ἄλλα
πολύτροπος καὶ σοφιστῆς ποικίλος καὶ πλείστας ἀφορ-
μὰς δεδωκώς τοῖς βουλομένοις καθιππάζεσθαι φιλοσο-
φίας· ἐν τισὶ δὲ καὶ πομπικὸς καὶ ἀπολαύσαι τύφου
δυνάμενος. Πλείστα τε καταλέλοιπεν ὑπομνήματα,
25 ἀλλὰ καὶ ἀποφθέγματα χρειώδη πραγματεῖαν περιέ-
χοντα. οἷον ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ μὴ θηρᾶσαι μει-
ράχιον, « σὺχ' οἶόν τε, εἶπεν, ἀπαλὸν τυρὸν ἀγκίστρῳ
ἐπισπᾶσθαι. » (48) ἐρωτηθεὶς ποτε τίς μᾶλλον ἀγωνιᾷ,
ἔφη, « ὁ τὰ μέγιστα βουλόμενος εὐημερεῖν. » ἐρω-
30 τηθεὶς εἰ γῆμαι — ἀναφέρεται γὰρ καὶ εἰς τοῦτον —
ἔφη, « ἐὰν μὲν γῆμης αἰσχράν, ἔξεις ποινήν· ἂν δὲ
καλήν, ἔξεις κοινήν. » τὴ γῆρας ἔλεγεν ὅρμον εἶναι τῶν
κακῶν· εἰς αὐτὸ γοῦν πάντα καταφεύγειν. τὴν δόξαν
ἐτῶν μητέρα εἶναι· τὸ κάλλος ἀλλότριον ἀγαθόν· τὸν
35 πλοῦτον νεῦρα πραγμάτων. πρὸς τὸν τὰ χωρία κατε-
δηδοκότα, « τὸν μὲν Ἀμφιάραον, ἔφη, ἡ γῆ κατέ-
πιε, σὺ δὲ τὴν γῆν. » μέγα κακὸν τὸ μὴ δύνασθαι
φέρειν κακόν. κατεγίνωσκε δὲ καὶ τῶν τοῦς ἀνθρώπους
κατακαόντων μὲν ὡς ἀναισθητους, παρακαλούντων δὲ
46 ὡς αἰσθανομένους. (49) ἔλεγε δὲ συνεχῆς ὅτι αἰρετώ-
τερόν ἐστι τὴν ὥραν ἄλλῳ χαρίζεσθαι ἢ ἀλλοτρίας
ἀποδρέπεσθαι· καὶ γὰρ εἰς σῶμα βλάπτεσθαι καὶ εἰς
ψυχὴν. διέβαλε δὲ καὶ τὸν Σωκράτην, λέγων ὡς εἰ μὲν
εἶχεν Ἀλκιβιάδου χρεῖαν καὶ ἀπειχετο, μάταιος ἦν· εἰ
45 δὲ μὴ εἶχεν, οὐδὲν ἐποίει παράδοξον. εὐκολον ἔφασκε
τὴν εἰς ἄδου ὁδὸν καταμύοντας γοῦν ἀπιέναι. τὸν
Ἀλκιβιάδην μεμψόμενος ἔλεγεν ὡς νέος μὲν ὢν τοὺς
ἄνδρας ἀπαγάγοι τῶν γυναικῶν, νεανίσκος δὲ γενό-

46. Bion genere quidem Borysthenites fuit. Quibus vero sit ortus parentibus et quibus ex rebus ad philosophiam se contulerit, ipse Antigono aperuit. Quum enim ille sciscitaretur,

Quisnam es et unde hominum? tibi ubi patria atque parentes?

sentiens quosdam sese apud regem esse calumniatos, ait: *Pater quidem meus libertus fuit, cubito se emungens* — significabat autem illum salsamentarium — *Borysthenites genere, non habens faciem, sed scripturam in facie, acerbitalis domini notum: mater autem qualem huiusmodi homo ducere potuit, ex lupanari.* Deinde pater nescio quid in rem publicanorum commiserat et nobiscum venundatus est. *Me adolescentulum haud illepidum orator quidam emit. Is moriens mihi omnia reliquit.* (47) *Ego libros ipsius exurens cunctos et omnia corradens Athenas concessi, ibique philosophatus sum.*

Hujus me esse patris, generis me gloriior hujus.

Ista habui quæ de me dicerem. Desinant igitur Persæus ac Philonides in ea inquirere; me autem ex memet ipso specta. Et erat sane Bion alias versatili ingenio et sophista. callidus, philosophiamque traducere volentibus plurimam occasionem præbuerat: in quibusdam vero etiam ad pompam compositus ac fastui indulgens. Complura reliquit commentaria, sed et sententias utiles et graves; ut illud, quum probro daretur ei quod adolescentem non appetisset, Non enim, inquit, fieri potest ut mollis caseus hamo attrahatur. (48) Interrogatus aliquando quisnam anxietate majore detineretur, Ille, inquit, qui maximam laudem ac gloriam appetit. Rogatus an ducenda esset uxor (refertur enim istud ad hunc quoque), Si quidem, ait, turpem duxeris, pœnam habebis; sin autem formosam, communis erit. Senectutem malorum omnium esse portum asserbat, siquidem ad ipsam cuncta confugerent. Gloriam annorum esse matrem, pulchritudinem alienum bonum, divitias nervos rerum. Ad eum qui agros suos devoraverat, Terra, inquit, Amphiarum absorbit, sed tu terram. Magnum aiebat malum esse, ferre non posse malum. Arguebat eos qui homines tanquam sensu carentes comburent, invocarent autem tanquam sentientes. (49) Dicebat autem semper optabilius esse speciem alteri largiri suam, quam alienam petulanter ambire: corpore quippe atque animo lædi qui id fecisset. Sed et Socratem calumniabat dicens: si Alcibiadem appetebat et abstinuit, ineptus fuit; si non appetebat, nihil adeo fecit mirabile. Facilem esse dicebat ad infernum viam; clausis enim oculis illuc iri. Alcibiadem culpans dicebat illum, dum esset adolescens, viros ab uxoribus, juvenem vero uxores a viris abduxisse.

μενος τὰς γυναῖκας τῶν ἀνδρῶν. ἐν Ῥόδῳ τὰ ῥητορικά διασχοῦντων τῶν Ἀθηναίων τὰ φιλοσοφούμενα ἐδίδασκε· πρὸς οὖν τὸν αἰτιασάμενον ἔφη, « πυροὺς ἐκόμισα καὶ χριθὰς πιπράσκω; » (50) ἔλεγε δὲ τοὺς ἐν ἄδου μᾶλλον ἢ ἀν κολάζεσθαι εἰ δολοκλήροις καὶ μὴ τετρημένοις ἀγγεῖοις ὑδροσφύρου. πρὸς τὸν ἀδολέσχην λιπαροῦντα αὐτῷ συλλαβέσθαι, « τὸ ἱκανόν σοι ποιήσω, φησὶν, ἐὰν παρακλήτους πέμψῃς καὶ αὐτὸς μὴ ἔλθῃς. » πλείων μετὰ πονηρῶν λησταῖς περιέπεσε· τῶν δὲ, « ἀπολώλαμεν, 10 εἰπόντων, ἐὰν γνωσθῶμεν, » α ἔγω δέ γε, φησὶν, ἐὰν μὴ γνωσθῶ. » τὴν οἴησιν ἔλεγε προκοπῆς ἐγκοπήν. πρὸς τὸν μικρολόγον πλούσιον, « οὐχ οὗτος, ἔφη, τὴν οὐσίαν κέκτηται, ἀλλ' ἡ οὐσία τοῦτον. » ἔλεγε τοὺς μικρολόγους τῶν μὲν ὑπαρχόντων ὡς ἰδίῳν ἐπιμελεῖσθαι, 15 ὡς δ' ἐξ ἄλλοτριῶν μηδὲν ὠφελείσθαι. τῇ μὲν ἀνδρεία νέους ὄντας ἔφη χρῆσθαι, τῇ δὲ φρονήσει γηράσκοντας ἀκμάζειν. (51) τοσοῦτον διαφέρειν τὴν φρόνησιν τῶν ἄλλων ἀρετῶν, ὅσον τὴν θρασὶν τῶν ἄλλων αἰσθήσεων. μὴ δεῖν ἔρρασκεν ὀνειδίζειν τὸ γῆρας, εἰς ὃ, ἔφη, 20 πάντες εὐχόμεθα ἔλθειν. πρὸς τὸν βάσκανον ἐσχυρῶ-πακότα, « οὐκ οἶδα, ἔφη, πότερον σοὶ κακὸν γέγονεν ἢ ἄλλῳ ἀγαθόν. » τὴν δυσγένειαν πονηρὸν ἔλεγεν εἶναι σύνοικον τῇ παρρησίᾳ.

Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, καὶν θρασύσπλαγχνός τις ᾗ.

25 τοὺς φίλους ὅποιοι ἂν ᾧσι συντηρεῖν, ἵνα μὴ δοκοῖνμεν πονηροῖς· κεχρῆσθαι ἢ χρηστούς παρητήσθαι. Οὗτος 4 τὴν ἀρχὴν μὲν παρητεῖτο τὰ Ἀκαδημαϊκά, καθ' ὃν χρόνον ἤκουε Κράτητος· εἴτ' ἐπανεῖλετο τὴν κυνικὴν ἀγωγὴν, λαβὼν τρίβωνα καὶ πήραν. (52) καὶ τί γὰρ 30 ἄλλο μετεσκεύασεν αὐτὸν πρὸς ἀπάθειαν; ἔπειτα ἐπὶ τὰ Θεοδώρεια μετῆλθε διακούσας Θεοδώρου τοῦ ἀθέου κατὰ πᾶν εἶδος λόγου σοφιστεύοντος· μεθ' ὃν Θεοφράστου διήκουσε τοῦ περιπατητικοῦ. Ἦν δὲ καὶ θεα- 5 τικός καὶ πολλὸς ἐν τῷ γελίῳ διαφορῆσαι, φορτικὸς 35 ὀνόμασι κατὰ τὸν πραγμάτων χρόμμενος. διὰ δὲ οὖν τὸ παντὶ εἶδει λόγου κεκρῆσθαι φασὶ λέγειν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Ἐρατοσθένην, ὡς πρῶτος Βίων τὴν φιλοσοφίαν ἀνθινὰ ἐνέδυσεν. εὐφυὲς γὰρ ἦν καὶ παρωδῆσαι· οἷά ἐστιν 6 αὐτοῦ καὶ ταῦτα·

40 Ὡ πέπον Ἀρχύτα, ψαλληγενὲς, ὀλβιότυπε,
τῆς ὑπάτης ἐριδος πάντων ἐμπειρότατ' ἀνδρῶν.

(53) καὶ ὄλως καὶ μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν διέπαιζεν. 7 Ἦν δὲ πολυτελής· καὶ διὰ τοῦτο πόλιν ἐκ πόλεως ἤμειβεν, 8 ἐνίοτε καὶ φαντασίαν ἐπιτεχνώμενος. ἐν γούν Ῥόδῳ. 45 τοὺς ναύτας ἔπεισε σχολαστικάς ἐσθῆτας ἀναλαβεῖν καὶ ἀκολουθῆσαι αὐτῷ· σὺν οἷς εἰσβάλλων εἰς τὸ γυμνάσιον περίβλεπτος ἦν. Εἰώθει τε νεανίσκων τινῶν υἱοθεσίας 9 ποιεῖσθαι εἰς τὸ ἀποχρῆσθαι αὐτοῖς ἐς τε τὰς ἡδονὰς καὶ ὥστε φυλάττεσθαι ὑπ' εὐνοίας αὐτῶν· ἀλλὰ καὶ 50 φίλων. παρ' ὃ καὶ οὐδεὶς μαθητὴς αὐτοῦ ἐπιγράφεται, τοσοῦτων αὐτῷ σχολασάντων· καίτιν τινὰς εἰς ἀναι-

Rhodi Atheniensibus in oratoria se exercentibus philosophiam ipse docebat. Causante quodam cur ita faceret, Quomodo vendam hordeum, qui frumentum attuli? (50) Dicebat eos qui essent apud inferos magis profecto cruciatum iri, si integris quam si perforatis vasis aquam ferrent. Orante illum verboso quodam ut sibi in iudicio adesset, Faciam, inquit, si advocatos mittes, nec venies ipse. Navigans cum perditis hominibus in latrones incidit: dicentibus illis, Peribimus si agnoscamur, At ego, inquit, nisi agnoscar. Fastum esse asserebat profectus impedimentum. Ad divitem avarum, Non, inquit, hic rem possidet, sed ab re ipse possidetur. Sordidos aiebat opum ut suarum habere curam, verum ex eis ut ex alienis nihil capere utilitatis. Fortitudine dicebat juvenes uti, at senes prudentia valere. (51) Tantum vero prudentiam ceteris virtutibus praestare, quantum visum reliquis sensibus. Dicebat non esse exprobandam senectutem, ad quam omnes, inquit, pervenire cupimus. Invidio cuidam subtristi, Nescio, inquit, utrum tibi malum, an alteri bonum contigerit. Ignobilitatem pessimum esse dicebat loquendi libertati contubernalem: namque

Virum domabit, quamlibet ferox siet.

Amicos qualescunque sint oportere servari, ne videamur vel malis uti vel repudiassse bonos. Is in principio Academiae instituta aspernabatur, quo tempore Cratetis auditor erat: deinde Cynicum elegit institutum, assumpto saltem pallio cum pera. (52) Nam his solis mores ad Cynicorum rationem composuit. Denique vero se ad Theodoria transiit, Theodori impii auditorium frequentans, qui omni orationis genere subtiliter disserebat. Post hunc vero Theophrastum Peripateticum audivit. Erat etiam ad ostentationem factus, abundabatque ridiculis ad quodvis carpendum dictis, invidiosis rerum nominibus utens. Quoniam vero orationem suam omni dicendi genere temperaverat, aiunt Eratosthenem dixisse primum omnium Bionem philosophiam florida veste induisse. Erat illi item et faciendis parodiis ingenium praecipue accommodatum. Ejus sunt illa quoque:

O tener Archyta nitidoque beatule fastu,
litibus uti hominum tu callentissimus imis.

(53) Atque omnino et musicam et geometriam pro ludo habebat. Apparatus quoque magnifici ac pretiosi erat studiosus atque ideo ex urbe in urbem saepe migrabat. Interdum et praestigium aliquod arte moliebatur. Nam Rhodi nautis persuasit ut sumptis discipulorum vestibus se sequerentur, cumque his ingressus gymnasium conspicuus fuit. Consuevit et adolescentes sibi adoptare, ut eis et ad voluptatem abuteretur et ab eorum benevolentia protegeretur. Sed et sui vehementer amans fuit, semperque illi in ore erat, Amicorum cuncta communia. Idcirco et nemo illius discipulus inscribitur, quum tot habuerit sui auditores.

σχυντίαν προήγεν. (54) ὁ γοῦν Βητίων εἷς τῶν συνή-
 θων αὐτῷ πρὸς Μενέδημον ποτε λέγεται εἰπεῖν, « ἐγώ
 τοι, ὦ Μενέδημε, νύκτωρ συνδέομαι βίῳ καὶ οὐδὲν
 ἄτοπον δοκῶ μοι πεπονθέναι. » πολλὰ δὲ καὶ ἀθεώ-
 5 τερον προσέφερετο τοῖς ἑμιλοῦσι, τοῦτο Θεοδώρειον
 ἀπολαύσας. Καὶ ὕστερον ποτε ἐμπεσὼν εἰς νόσον, ὡς
 ἔφασκον οἱ ἐν Χαλκίδι—αὐτότι γὰρ καὶ κατέστρεψε—
 περίαπτα λαβεῖν ἐπέισθη καὶ μεταγινώσκειν ἐφ' οἷς
 10 ἐπλημμέλησεν εἰς τὸ θεῖον. ἀπορία δὲ καὶ τῶν νοσο-
 κομούντων δεινῶς διετίθετο, ἕως Ἀντίγονος αὐτῷ δύο
 θεράποντας ἀπέστειλε. καὶ ἡκολούθει γε αὐτῷ ἐν
 φορεῖῳ, καθά φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ.
 ἀλλὰ καὶ ὡς κατέστρεψε καὶ ἡμεῖς αὐτὸν οὕτως ἡγια-
 σάμεθα.

15 (55) Βίωνα, τὸν Βορυσθένης ἔφυσε γῇ Σκύθισσα,
 λέγειν ἀκούομεν θεοὺς ὡς οὐδὲν εἰσιν ὄντως.
 καὶ μὲν τὸ δόγμα τοῦτ' ἔχων ἔμιμνεν, ᾧ ἂν εἰκὸς
 λέγειν, φρονεῖν ὅπως δοκεῖ· κακῶς μὲν, ἀλλ' ἔδοξε.
 νῦν δ' ἐς νόσον πεσὼν μακρὴν καὶ μὴ θάνη δεδοικὼς
 20 ὁ μὴ θεοὺς εἶναι λέγων, ὁ νῆον οὐδὲ βλέψας,
 (56) ὁ πολλὰ χλευάσας βροτοὺς, ὅσοι θεοὺς ἔθυσον,
 οὐ μόνον ἐσχάρης ὑπὲρ βωμῶν τε καὶ τραπέζης
 κνίσῃ, λίπαι, θυλήμασιν θεῶν ἔδαισε· ῥίνας·
 οὐδ' εἶπε μοῦνον, Ἥλιτον, σύγγνωτε τοῖς πρίν· ἀλλὰ
 25 καὶ γὰρ δῶκεν εὐμαρῶς τράχην εἰς ἐπωδὴν
 καὶ σκυτίσιν βραχίονας πεπεισμένους ἔδησε·
 (57) ῥάμον τε καὶ κλάδον δάφνης ὑπὲρ θύρην ἔθηκεν,
 ἅπαντα μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔτοιμος ὢν ὑπουργεῖν.
 μωρὸς δ' ὅς ἤθελεν τινας μισθοῦ τὸ θεῖον εἶναι,
 30 ὡς τῶν θεῶν ὄντων ὅταν βίῳν θέλῃ νομίζειν.
 τοιγὰρ μάτην φρονῶν, ὅτ' ἦν ἅπας ὁ λέμφορ ἀνθραξ,
 τὴν χεῖρα τείνας ὧδέ πως, Χαῖρ', εἶπε, χαῖρε, Πλου-
 [τεῦ.

(58) Γεγόνασι δὲ Βίωνες δέκα· πρῶτος δὲ Φερεκύδῃ τῷ Συ-
 35 ρίῳ συναμάσας, οὗ φέρεται βιβλία δύο Ἰάδι· ἔστι δὲ
 Προκοννήσιος. δεύτερος Συρακούσιος, τέχνας ῥητορικὰς
 γεγραφώς· τρίτος αὐτὸς οὗτος· τέταρτος Δημοκρίτειος
 καὶ μαθηματικὸς Ἀβδηρίτης, Ἀτθίδι γεγραφώς καὶ
 Ἰάδι. οὗτος πρῶτος εἶπεν εἶναι τινας οἰκήσεις ἐνθα
 40 γίνεσθαι ἐξ μηνῶν τὴν νύκτα καὶ ἐξ τὴν ἡμέραν.
 πέμπτος Σολεύς, Αἰθιοπικὰ γεγραφώς· ἕκτος ῥητορικὸς,
 οὗ φέρεται ἐννέα βιβλία Μουσῶν ἐπιγραφόμενα· ἑβδομος
 μελικὸς ποιητής· ὀγδοὺς Μιλήσιος ἀνδριαντοποιός, οὗ
 μέμνηται καὶ Πολέμων· ἑνατος ποιητής τραγωδίας τῶν
 45 Ταρσικῶν λεγομένων· δέκατος ἀγαλαμποποιός Κλαζο-
 μένιος ἢ Χίος, οὗ μέμνηται καὶ Ἱππῶναξ.

Quosdam vero ad impudentiam provexit. (54) Unde et
 Betio quidam ex familiaribus ipsius aliquando ad Mene-
 demum dixisse fertur, Equidem, o Menedeme, noctu Bioni
 conjungor, nihilque indignum mihi passus videor. Multa
 etiam in sermonibus adversus deos jactare solebat. Hæc
 autem ex impii Theodori disciplina hauserat. Postremo
 incidens in malam valetudinem, ut dixerunt qui erant in
 Chalcide — illic enim et obiit — ligaturas suscipere in-
 ductus est et poenitentiam agere super his quæ peccarat in
 deum. Eorum vero inopia qui infirmum curarent et foverent
 dire cruciatus est, donec Antigonos duos illi famulos misit.
 Secutusque est eum in lectica, ut Favorinus tradit in
 Omnigena historia. At vel sic mortuus est, et nos eum hoc
 modo perstrinximus :

(55) Biona, quem Borysthenes in Scythia produxit,
 hunc tradidisse accepimus deos nil esse omnino.
 Quod si tenuisset fortiter placitum semel, dicturi
 eramus : Sentit ut placet : male hercle, at ita placebat.
 Nunc vero, in morbum ut incidit longum et mori formi-
 dat], non esse qui dicit deos, qui templum nunquam
 aspexit,] derisor ille mortalium te καὶ τραπέζης
 (56) cant,] non solum super altaribus, focis et sacra mensa
 adipe, nidore et thuribus nares deorum implevit,
 nec id modo dixit quod solet : Peccavi, veniam date de-
 lictis :] sed anni facile præbuit collum sibi excantan-
 dum,] obedienter et loris devincienda brachia,
 (57) rhamnumque et lauri ramulos super fores posivit,
 quidquid velis promptus magis subire quam sepulcrum.
 Stolidus vero, ex mercedula qui divos suspendebat,
 ac si tunc essent quando eos Bioni esse expediret.
 Frustra ergo sapiens iste stips, ut factu'st carbo totus,
 sic ferme tendens dexteram, Salve, inquit, Pluto, salve !

(58) Decem vero Biones fuere : primus qui Pherecydi Syrio
 æqualis fuit, cujus duo feruntur libri Ionica dialecto
 scripti ; est autem Proconnesius ; secundus Syracusanus,
 qui artes rhetoricas conscripsit ; tertius hic ipse philoso-
 phus ; quartus ex Democriti familia et mathematicus Ab-
 derites, qui Attice scripsit et Ionice. Hic primus esse dixit
 regiones quasdam, ubi esset sex mensium nox itemque
 sex mensium dies. Quintus Solensis, qui conscripsit Æthio-
 pica ; sextus rhetoricus, cujus feruntur libri novem Musa-
 rum nomine inscripti ; septimus lyricus poeta ; octavus Mi-
 lesius sculptor, cujus et Polemo meminit ; nonus poeta tra-
 gicus ex his qui Tarsici dicuntur ; decimus sculptor Clazo-
 menius sive Chius, cujus et Hipponax meminit.

ΚΕΦ. Η'.

ΛΑΚΥΔΗΣ.

59. Λακύδης Ἀλεξάνδρου Κυρηναῖος. Οὗτος ἐστὶν ὁ τῆς 1
νέας Ἀκαδημίας κατάρξας καὶ Ἀρχεσίλαον διαδεξάμενος, 2
ἀνὴρ σεμνότητος καὶ οὐκ ὀλίγους ἐσχληκῶς ζηλωτάς· φι-
λόπονος τε ἐκ νέου καὶ πένης μὲν, εὐχάρης δ' ἄλλως καὶ 3
εὐδόμιλος. Τοῦτόν φασι καὶ περὶ οἰκονομίαν γλυκύτατα 4
ἐσχληκῆναι· ἐπειδὴ γὰρ τι πρόξλοι τοῦ ταμείου, σφρα-
γισάμενος πάλιν εἰσω τὸν δακτύλιον διὰ τῆς ὀπῆς ἐρρί-
πτει, ὥς μηδέποτε αὐτοῦ περιαιρεθεῖν τι καὶ βασταγθεῖν 5
τῶν ἀποκειμένων. μαθόντα δὲ τοῦτο τὰ θεραπόντια
ἀπεσφράγιζε καὶ ὅσα ἐβούλετο ἐθάσταζεν· ἔπειτα τὸν 6
δακτύλιον τὸν αὐτὸν τρόπον διὰ τῆς ὀπῆς ἐνίει εἰς τὴν
στοάν· καὶ τοῦτο ποιοῦντα οὐδέποτε ἐφωράθη. (60) Ὁ γοῦν 7
Λακύδης ἐσχολάζεν ἐν Ἀκαδημίᾳ ἐν τῇ κατασκευα-
σθέντι κήπῳ ὑπὸ Ἀττάλου τοῦ βασιλέως, καὶ Λακύδειον 8
ἀπ' αὐτοῦ προσηγορεύετο. καὶ μόνος τῶν ἀπ' αἰῶνος 9
ζῶν παρῴδωκε τὴν σχολὴν Τηλεκλείῃ καὶ Εὐάνδρῳ τοῖς
Φωκαεῦσι. παρὰ δ' Εὐάνδρῳ διεδέξατο Ἡγησίππου 10
Περγαμηνός, ἀπ' οὗ Καρνεάδης. Χάριεν δ' εἰς τὸν 11
Λακύδην ἀναφέρεται· Ἀττάλου γὰρ αὐτὸν μεταπεμπο-
μένον φασὶν εἰπεῖν τὰς εἰκόνας πόρρωθεν δεῖν θεωρεῖσθαι. 12
ὁπῆ δὲ αὐτῷ γεωμετροῦντι λέγει τις, «εἴτα νῦν καιρός·»
(καὶ δὲ) «εἴτα μηδὲ νῦν.» (61) Ἐτελεύτησε δὲ σχολαρχεῖν 13
ἀρξάμενος τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς τετάρτης καὶ τριακοστῆς
καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, τῆς σχολῆς ἀφηγησάμενος 14
ἐξ ἐξ πρὸς τοῖς εἴκοσιν ἔτη· ἡ τελευτὴ δὲ αὐτῷ παράλυσις 15
ἐκ πολυποσίας. καὶ αὐτῷ προσεπαίξαμεν ἡμεῖς οὕτως·

Καὶ σέο, Λακύδη, φάτιν ἔκλυον ὥς ἄρα καὶ σὲ
Βάκχος ἔλων Ἀτῶν ποσσὶν ἔσυρεν ἄκροις.

Ἦ σαφές ἦν, Διόνυσος ὅταν πολὺς ἐς δέμας ἔλθῃ,
λύσσει μέλη· διὸ δὴ μήτι Λαῖος ἔφυ;

30

ΚΕΦ. Θ'.

ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ.

62. Καρνεάδης Ἐπικώμου ἢ Φιλοκώμου, ὡς Ἀλέξαν- 1
δρος ἐν διαδοχαῖς, Κυρηναῖος. Οὗτος τὰ τῶν Στωικῶν 2
βιβλία ἀναγνούς ἐπιμελῶς καὶ μάλιστα τὰ Χρυσίππου,
ἐπιεικῶς αὐτοῖς ἀντέλεγε καὶ εὐημέρει τοσοῦτον, ὥστε 3
ἐκεῖνο ἐπιλέγειν·

Εἰ μὴ γὰρ ἦν Χρύσιππος, οὐκ ἂν ἦν ἐγώ.

Φιλόπονος δ' ἀνθρῖπος γέγονεν εἰ καὶ τις ἄλλος, ἐν 3
μὲν τοῖς φυσικοῖς ἤττον φερόμενος, ἐν δὲ τοῖς ἠθικοῖς
μᾶλλον. θῆεν καὶ ἐκόμα καὶ ἔτρεφεν ὄνυχας ἀσχολία τῇ 4
περὶ τοὺς λόγους. τοσοῦτον δ' ἰσχυρὸν ἐν φιλοσοφίᾳ,
ὥστε καὶ τοὺς ῥήτορας ἀπολύσαντας ἐκ τῶν σχολῶν παρ' 5
αὐτὸν ἵεναι καὶ αὐτοῦ ἀκούειν. (63) Ἦν δὲ καὶ μεγαλοψυ-
χότατος, ὥστε τὸν γυμνασίαρχον προσπέμψαι αὐτῷ μὴ 6
οὕτω βοᾶν· τὸν δὲ εἰπεῖν, «καὶ ὁδὸς μέτρον φωνῆς.»
ἐνθεν εὐστόχως ἐλόντα ἀμείψασθαι· φάναι γάρ, «μέτρον 7

CAP. VIII.

LACYDES.

59. Lacydes Alexandri filius Cyrenæus. Hic novæ Academiæ 1
princeps Arcesilaique successor fuit, vir eximie severitatis, 2
qui instituti sui non paucos habuit æmulos. Fuit ab ado-
lescentia summe studiosus et pauper quidem, sed gratus 3
admodum atque in sermone jucundus. Aiunt ei in rei fam-
iliaris cura lepidissimum aliquid usu venisse : quum ex 4
penu pròmere quicquam voluisset, obsignato ostio rursus anu-
lum per foramen intro jaculabatur, ut nihil ex reconditis ibi 5
rebus sublatum auferretur. Id quum animadvertissent servuli,
resignabant quæ signata erant, et quæ lubebat inde tollebant ;
ac deinde anulum in porticum per rimam immittebant : id- 6
que quum sæpe facerent, nunquam deprehendi potuerunt.
(60) Lacydes igitur in Academia scholas habebat, in horto 7
quem Attalus rex fieri curaverat, Lacydeumque ab ipso ap-
pellabatur ; solusque ex omni memoria vivens Phocæensibus 8
Telecli et Euandro scholam tradidit. Porro Euandro
successit Hegesinus Pergamenus ; a quo Carneades. Lepi- 9
dum vero illud ad Lacydem refertur : Attalo illum ad
sese arcescente dixisse fertur, imagines procul esse intuen-
das. Sero autem geometriæ danti operam ait quispiam, 10
Num vero nunc tempus ? (cui ille) : An ne nunc quidem ? (61)
Obiit autem quum scholam administrare cœpisset quarto 11
anno centesimæ tricesimæ quartæ Olympiadis, viginti sex
annis in scholæ principatu consumptis. Mortuus est autem 12
paralysi, quam ex immodica potatione contraxerat. Et
nos ita de illo lusimus :

Te quoque, Lacyde, sic narrat fama, Lyæus
corruptum pedibus traxit in atra loca.

Scilicet hoc verum est : Bacchus deus haustus abunde
membra resolvit. An hinc forte Lyæe [solutor] clues ?

CAP. IX.

CARNEADES.

62. Carneades Epicomi sive, ut Alexander in Successio-
nibus tradit, Philocomi filius, Cyrenæus. Hic Stoicorum
et præsertim Chrysippi libris diligentissime perlectis, eorum
placita probabiliter oppugnabat atque hinc tanta fama flo-
rebat, ut dicere suleret :

Chrysippus nisi fuisset, et ego non eram.

Fuit autem homo si quis alius studiosus ; in physicis quidem
minus valebat, sed plus in ethicis. Quocirca et cæsariem
et ungues nutrebat : tanta erat in litteras intentione. Adeo
autem in philosophia valuit, ut rhetores quoque ex suis
scholis discedentes ad ipsum se conferrent et ei auscultarent.
(63) Erat autem illi et vox maxima præcípueque sonora,
adeo ut gymnasii princeps ad illum mitteret ac ne ita cla-
maret admoneret : ad quem ille, Da vocis modum, inquit.
Et ille sapientissime sane congrueque respondisse fertur :
dixisse enim, Modum habes, auditores. Erat in repre-

ἔχεις τοὺς ἀκούοντας. » Δεινὸς τ' ἦν ἐπιπληκτικὸς καὶ 5
ἐν ταῖς ζητήσεσι δύσμαχος· τὰ τε δειπνα λοιπὸν παρη-
τεῖτο διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας. Οὗτος ποτε Μέν- 6
τορος τοῦ Βιθυνοῦ μαθητοῦ ὄντος καὶ παρ' αὐτὸν ἐλ-
θόντος εἰς τὴν διατριβήν, ὡς ἐπεῖρα αὐτοῦ τὴν παλλακὴν
ὁ Μέντωρ, καθά φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστο-
ρίᾳ, μεταξὺ λέγων παρήδωκεν εἰς αὐτόν·

(64) Πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτής,
Μέντορι εἰδόμενος ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
10 τοῦτον σχολῆς τῆςδ' ἐκκεκηρῦχθαι λέγω·
καὶ ὃς ἀναστὰς ἔφη·

Οἱ μὲν ἐκῆρυσσον, τοὶ δ' ἡγείροντο μάλ' ὄκα.

Δειλότερον δὲ πως δοκεῖ περὶ τὴν τελευτὴν ἀνεστράφθαι, 7
ὅτε συνεχὲς ἔλεγεν, « ἡ συστάσασα φύσις καὶ διαλύ-
15 σει. » μαθὼν τε Ἀντίπατρον φάρμακον πίνοντα ἀπο-
θανεῖν, παρωρμήθη πρὸς τὸ εὐθαρσὲς τῆς ἀπαλλαγῆς
καὶ φησι, « δότε οὖν καμόι· » τῶν δὲ εἰπόντων, « τί; »
« οἰνόμελι » εἶπεν. τελευτώντος δ' αὐτοῦ φασιν ἐκλειψιν
γενέσθαι σελήνης, συμπάθειαν, ὡς ἂν εἴποι τις, αἰνιτ-
20 τωμένου τοῦ μεθ' ἥλιον καλλίστου τῶν ἀστρων. (85) φησὶ
δὲ Ἀπολλόδορος ἐν χρονικοῖς ἀπελθεῖν αὐτὸν ἐξ ἀνθρώ-
πων ἔτει τετάρτῳ τῆς δευτέρας καὶ ἐξηκοστῆς καὶ ἑκα-
τοστῆς Ὀλυμπιάδος, βιώσαντα ἔτη πάντε πρὸς τοῖς
ὀγδοήκοντα. Φέρονται δ' αὐτοῦ ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀρια- 8
25 ράθην τὸν Καππαδοκίας βασιλέα. τὰ δὲ λοιπὰ αὐτοῦ οἱ
μαθηταὶ συνέγραψαν· αὐτὸς δὲ κατέλιπεν οὐδέν. ἔστι
καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν τῷ λογαριδικῷ μέτρῳ [καὶ Ἀρχε-
βουλείῳ]·

Τί με Καρνεάδην, τί με, Μοῦσα; θέλεις ἑλέγγειν·
30 ἀμαθὲς γάρ ὃς οὔτι κάτοιδεν ὅπως δεδοικαι
τὸ θανεῖν· ὅτε καὶ φησικὴν ποτ' ἔχων κακίστην
νόσον, οὐκ ἔθελεν λύσιν ἰσχύμεν· ἀλλ' ἀκούσας
ὅτι φάρμακον Ἀντίπατρος τι πίων ἀπέσβη,
(66) « δότε τοίνυν, ἔφησε, τί καμὲ πιεῖν. » « τί μέντοι;
35 τί; » « δότ' οἰνόμελι. » σφόδρα τ' εἶχε πρόχειρα
[ταυτί·
« φύσις ἡ συνέγουςά με καὶ διαλύσεται δῆ. »
Ὁ μὲν οὐδὲν ἐλάσσον ἔβη κατὰ γῆς, ἐνῆν δὲ
τὰ πλέω κακὰ κέρδε' ἔχοντα μολεῖν ἐς ἔδου.

40 Λέγεται καὶ τὰς ὀφειδὲς νυκτὸς ὑποχυθῆναι καὶ ἀγνοεῖν·
κελεῦσαι τε τὸν παῖδα λύχρον ἄψαι· εἰςχομίσαντος δὲ
καὶ εἰπόντος, « κεχόμικα », αὐκοῦν, εἰπεῖν, σὺ ἀνα-
γίνωσκε· Τούτου πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι γεγονῆσαι μα- 10
θηταί, ἐλλογμώτατος δὲ Κλειτόμαχος· περὶ οὗ καὶ
45 λεκτέον. Γέγονε μέντοι καὶ ἄλλος Καρνεάδης, ἐλεγεῖας 11
ποιητῆς ψυχρός.

hendendo acerrimus, atque in quaestionibus erat insupera-
bilis. Convivia autem ob causas praedictas declinabat. Hic
aliquando, quum Mentor Bithynus discipulus atque auditor
pellicem ipsius tentasset, ut Favorinus refert in Omnigena
historia, inter dicendum in illum Mentorem sic jocosus
est :

(64) Tetricus hic quidam versatur homuncio et idem [que :
vanus inersque senex, par Mentori membra loquelam-
Exterminato, praeco, nostra hunc ex schola.

At ille continuo exsurgens intulit ·

Præcones clamant : conciti protinus illi.

7 Videtur mortem ignaviore animo tulisse, quum saepius dice-
ret, Quæ me compegit natura, eadem dissolvat. Quum
autem didicisset Antipatrum veneno hausto defunctum, et
ipse commotus est ad hanc constantiam animi in obunda
morte et exclamavit : Ergo etiam mihi date. Illis autem,
Quid? quaerentibus, Mulsum, respondit. Eo mortuo lunam
defecisse narrant, tanquam si, ut dixerit aliquis, siderum post
solem pulcherrimum sic suum dolorem voluerit significare.

(65) Refert Apollodorus in Chronicis humanis eum excessisse
rebus Olympiadis centesimæ sexagesimæ secundæ anno
quarto, quum vixisset annos octoginta quinque. Feruntur
ejus epistolæ ad Ariarathem Cappadociae regem. Reliqua
ipsius conscribere discipuli : ipse enim nihil reliquit. Est
autem et in hunc nostrum epigramma logaedicum [et Arche-
buleum] metro :

In Carneade quid, Musa, jubes reprendam?

Indoctus is est quo pectora clam pavescent
mortem! Phthisico sic ille malo laborans
graviter, per se solvi renuit : sed hausto
obiisse ut comperit Antipatrum veneno,

(66) Date, ait, bibere et mihi! Quaesierunt : Quid autem?
quid vis? « Date mulsum! » Illi tamen hæc in ore
habitabant : « Quæ pepigit natura solvet. »
Nihilominus istic humum subit : at licebat
mala lucrifacientem aufugisse in Orcum.

9 Aiunt ejus oculis aliquando, ipso nesciente, tenebras offusas,
jussisseque servulum lucernam accendere : qui quum attu-
lisset ac diceret : Attuli; Ergo, inquit, tu lege. Hujusce
et alii multi fuere discipuli, sed excellentissimus Clitoma-
chus, de quo jam dicendum. Fuit et alius Carneades,
elegiac poetâ frigidus.

ΚΕΦ. Ι΄.

ΚΛΕΙΤΟΜΑΧΟΣ.

67. Κλειτόμαχος Καρχηδόσιος. οὗτος ἐκαλεῖτο μὲν Ἰ
 Ἀσδρούβας καὶ τῇ ἰδίᾳ φωνῇ κατὰ τὴν πατρίδα ἐφιλοσό-
 φει. ἔλθων δ' εἰς Ἀθήνας ἤδη τετταράκοντ' ἔτη γεγονώς 2
 ἤκουσε Καρνεάδου· κακείνος ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὸ
 5 φιλόπονον γράμματά τ' ἐποίησε μαθεῖν καὶ συνήσκει
 τὸν ἄνδρα. ὁ δὲ εἰς τοσοῦτον ἤλασεν ἐπιμελείας, ὥστε
 ὑπὲρ τὰ τετρακόσια βιβλία συνέγραψε. καὶ διεδέξατο
 τὸν Καρνεάδην καὶ τὰ αὐτοῦ μάλιστα διὰ τῶν συγγραμ-
 μάτων ἐφώτισεν. ἀνὴρ ἐν ταῖς τρισὶν αἵρέσεσι δια- 3
 10 πρέψας, ἐν τε τῇ Ἀκαδημαϊκῇ καὶ περιπατητικῇ καὶ
 στωικῇ. καθόλου δὲ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς ὁ Τίμων οὐ-
 τωσὶ διασύρει·

Οὐδ' Ἀκαδημαϊκῶν πλατυρρημοσύνης ἀναλίστου.

Ἡμεῖς δὲ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος
 15 διεληλυθότες ἔλθωμεν ἐπὶ τοὺς [ἀπὸ Πλάτωνος] περι-
 πατητικούς, ὧν ἤρξεν Ἀριστοτέλης.

CAP. X.

CLITOMACHUS.

67. Clitomachus Carthaginiensis. Hic patria lingua As-
 drubal appellabatur, in qua etiam apud suos philosophari
 consueverat. Athenas autem contendit jam quadraginta
 annos natus, audivitque Carneadem. Ejus ille diligentiam
 magni faciens effecit ut literas addiceret, virumque ad
 philosophiam formavit. Eo autem ille industriae provectus
 est; ut ultra quadringenta volumina scripserit; successit
 etiam Carneadi, et hujus maxime dicta illustravit scriptis
 suis. Excelluit in tribus primariis sectis, Academicorum
 scilicet, Peripateticorum atque Stoicorum. Omnino autem
 Academicos ita fere insectatur Timon:

Sed neque garrulitas Academi incondita ludi.

Nos autem quum de Academicis qui a Platone fluxere,
 satis dixerimus, transeamus jam ad Peripateticos [a Pla-
 tone venientes], quorum fuit princeps Aristoteles.